

Den sidste sending

Et scenarie om forbrydelser og forfald

Af Ryan Rohde Hansen

Forord

Foromtalen var åbenbart spændende nok til at kunne interessere dig til at blive spilleleder for dette scenarie. Det glæder mig, og jeg håber, at scenariet lever op til dine forventninger.

Ideen til scenariet kom kort efter, at jeg var færdig med scenariet, jeg skrev til sidste års Fastaval, der foregik på en ikke nærmere defineret middelhavsø. Jeg begyndte at spekulere på, hvilke andre underlige steder, man kunne lade et scenarie foregå, og ideen om et russisk atomkraftværk dukkede op. Arbejdstitlen blev "En Pakke til Pakistan", da jeg regnede med, at spillerne skulle være grund til, at Pakistan havde haft mulighed for at lave atomprøvesprængninger, men virkeligheden stak en kæp i hjulet. Rusland og Pakistan har ikke grænse op mod hinanden, så jeg måtte finde på noget andet. Valget faldt på Armenien.

I den forbindelse har jeg en tilståelse at gøre. Den verden, spillerne lever i, og virkeligheden er ikke helt ens. Jeg er sprunget over, hvor gærdet er lavest og ladet russisk være det sprog, der tales i Armenien. Desuden har jeg flyttet atomkraftværket Metsamor ud til den fiktive by, Tsikirsk. Bortset fra det, har jeg dog prøvet at være så virkelighedstro som muligt for at give en nogenlunde autentisk stemning.

Som sagt, så håber jeg, at scenariet falder i din smag, og at du og spillerne får en god oplevelse med det. Hvis du har nogen spørgsmål, forslag til forbedringer eller bare trusselsbreve, så bliver jeg kisteglad, hvis du tager kontakt til mig. Derudover opfordrer jeg til, at du møder op på dag 0, da jeg muligvis har ekstra materiale, du kan få.

Venlig hilsen

Ryan Rohde Hansen
Godthåbsgade 37, 9400 Nørre Sundby
ryan@eidolon.dk, 2670 1950

Tak til:

Mikkel Bækgaard og Peter Bengtsen for gennemlæsning og kritik.

Jan Tvorup, Kasper Z. Østergaard, Kirstine Mikkelsen, Jesper S. Vestergaard, Mikkel Bækgaard og Søren K. Dalsgaard for at deltage i spiltesten.

Kasper Z. Østergaard for bistand ved udprintningen.

Den sidste sending

Den store betonklods har mistet sin værdighed. Græsset vrister sig igennem og får alt til at smuldre. Små nelliker titter frem i revnerne. En gang var atomkraftværket Tsikirsks stolthed, men efter jordskælvet lukkede de det af frygt for sikkerheden.

Nu siger de, at det er nødt til at køre igen, selvom der hverken er løn eller udstyr til det. Det er fire måneder siden sidste lønudbetaling. Derfor er vi nødt til at supplere indkomsten, så godt vi kan. Vi har familier at tage os af. Men det kan ikke blive ved med at gå - vi planlægger at fordufte herfra.

Denne morgen er der noget galt. Vagter er placeret rundt i hele lageret og kontrollerer alt og alle. Har nogen sladret om handlerne? Og så lige nu, hvor iranerne i forvejen er utålmodige, fordi de ikke har fået en sending længe...

Genre: Lus mellem to negle

Forfatter: Ryan Rohde Hansen

Indholdsfortegnelse:

Indholdsfortegnelse:	1
Præsentation	3
Opbygning af disse sider	3
Plot	4
Stilen	4
Intriger.....	5
Stemningen.....	6
Scenariets dele.....	7
Forberedelse	8
Tidsrum	9
Smuglerringen.....	9
Atomkraftværket og Tsikirsk	11
Atomkraftværket og Tsikirsk	11
En guidet rundtur	11
Persongalleri	16
Spilpersonerne.....	16
Pårørende	21
Bipersoner	25
Del 1: Optakten	28
Forsamlet.....	28
Telefon til Pjotr	29
Hændelser.....	30
Del 2: Forberedelserne	32
Undersøgelser.....	32
Flugtmuligheder.....	34
Hændelser.....	35
Del 3: Flugten til Iran	37
De pårørende	37
Undervejs	38
Hændelser.....	38

Del 4: Mødet med Iusef.....	40
Frihedsbevægelsen.....	40
Mod endemålet.....	42
Del 5: Afslutning	43
Den flinke måde.....	43
Den onde måde	43
Hændelser.....	44
Appendiks A: Armenien.....	45
Geografi	45
Historie.....	45
Jordskælvet	46
Kirken.....	47
Appendiks B: Spiltest	48
Referat.....	48
Konklusion.....	50
Appendiks C: Karakterer og kort.....	52
Alt det løse	52

Præsentation

Den sidste sending er et scenarie, der handler om mennesker, der begår en forbrydelse, fordi de føler sig tvunget til det - enten er de kriminelle, eller også må de gå fra hus og hjem. Det handler også om et land i forfald og de mennesker, det trækker med sig.

Opbygning af disse sider

Gennemgangen af scenariet har jeg bygget op, så jeg først præsenterer plots, intriger og andre relevante ting. Dernæst beskriver jeg stedet, hvor det meste af handlingen kommer til at foregå, nemlig atomkraftværket og den nærliggende by, Tsikirsk. På den måde håber jeg, at det vil være nemmere at visualisere, hvad der foregår i en scene. Derefter vil jeg oprulle persongalleriet, som indeholder spillpersonerne samt de mest fremtrædende bipersoner - jeg vil dog også anbefale at læse karakterarkene i appendiks C, for at få dem rigtigt ind under huden. Nogle af disse bipersoner har jeg også lavet som selvstændige karakterark, hvor meningen er, at hvis en spiller dør tidligt i spillet, så kan han/hun overtage bipersonens rolle. De karakterer, der har fået denne ære, er dem, der er mest kød på, og som har mest indflydelse på historien. Når alle disse indledende ting er på plads, så vil jeg køre det tunge skyts frem og gennemgå de enkelte dele hver for sig. Under hver, vil jeg også skrive et par løse hændelser, som kan bruges, hvis spillerne er ved at gå død i det.

I appendiks A er der som allerede beskrevet baggrundsinformation om Armenien, mens appendiks B indeholder referat og kommentarer til den spilstest, som jeg holdt. Appendiks C indeholder karakterark etc.

Plot

Kort fortalt, så går plottet ud på, at en flok medarbejdere på et armensk atomkraftværk har solgt uran til Iran for at skabe sig en smule ekstra at leve for. De anser det ikke for den store forbrydelse, for de kan ikke se, hvad det er, iranerne vil bruge uranen til (men det kan spillerne forhåbentlig). De har dog snakket et stykke tid om at stoppe og fordufte ud af landet. De er nemlig ved at få øjnene op for, at handlen har en vis risiko forbundet med sig. Den sidste sending, de vil sende afsted, er meget stor, så den har taget ekstra tid at samle sammen.

Pludselig en morgen er der dog soldater overalt på kraftværket, og det er her, historien starter. Hvad spillerne ikke ved er, at det armenske militær har fået grønt lys for at eksperimentere med produktion af atomvåben, så de tror, at nogen har sladret om deres små handler og antager, at det er en af de andre i gruppen, der er synderen. Alle i smuglerringen mistænker hinanden for at være muldvarpen og samtidigt begynder iranerne at rasle med sablen for at få den forsinkede sending (de ved ikke, at karaktererne har besluttet sig for at stoppe). Spillerne skal altså balancere mellem ikke at blive opdaget af militæret og tilfredsstille iranerne - slutningen på det afhænger meget af spillernes beslutninger undervejs og af dig som spilleleder.

Stilen

Den sidste sending kan køres på tre forskellige måder: intrige, investigation og action. I den første køres der kun på spillernes forsøg på at finde muldvarpen, i den anden er det hemmeligheden om våbenfabrikken, der skal findes frem til og i den sidste stikker gruppen af med al uran og styrer mod Iran med hele det armenske militær i hælene. Det bedste er selvfølgelig at blande de tre stilarter efter spillernes ønsker (bevidste som ubevidste), men den grundlæggende ting er, at spillerne skal føle sig som lus mellem to negle. Med det mener jeg, at de hele tiden skal føle, at hvis de vælger den ene løsning, så kommer de i fedtefadet - og den anden løsning har lige

så dårlige udsigter til at lykkes. Pest eller kolera. Der kan dog godt ligge en skjult fare i hele tiden at smide den våde karklud i hovedet på spillerne - på et eller andet tidspunkt gider de ikke levere den tilbage. Derfor skal de også gerne have en guleroed hængende foran næsen, som siger, at tingene godt kan blive bedre, hvis de forsøger. Personligt synes jeg, at scenariet lægger op til en happy end af en slags, som belønning for de strabadser spillerne har været igennem, men hvis det er for sukkersødt for dig, så skub dem ned i kviksandet igen en sidste gang.

Intriger

De grundlæggende intriger er, for det første, hvem det er, der har angivet de andre. Derudover er der et uløst problem med, hvem der egentlig bestemmer i gruppen. Det er der en del bud på. Hver karakter har også et bud på, hvor de skal flygte hen, når de er færdige. Endelig kan det også skabe problemer, hvis nogen af karaktererne ønsker at tilslutte sig oprørsbevægelsen i Iran (som de møder undervejs).

For at uddybe lidt nærmere, så mistænker de allesammen hinanden, for at være muldvarpen, der har angivet dem (tror de). Det skulle gerne skabe en del splid, så hvis de er ved at blive for enige, så smid et eller andet ind, der kan puste til ilden. Derudover er der ledelsesmæssige problemer, idet Sergej tror, at han styrer det hele. Han er dog meget afhængig af Alexander, der føler, at han styrer Sergej og de andre på den måde. De andre anser imidlertid Nikolai for at være leder af det hele, og han forventer, at Sergej og han i fællesskab har styringen. Desuden er han typen, der kun har det godt, hvis der er enstemmighed. Han er ked af at tromle folk. Endelig er Svetlana typen, der ikke vil kommanderes rundt med. I Iran vil Pjotr være naturlig som leder, men Olga kan ikke døje ham, så det er ikke sikkert, at hun vil acceptere det. De er allesammen - med undtagelse af Olga - klar over, at de nok er nødt til at flygte efter dette her, men de har ikke fået snakket om, hvor hen det skal være, og der er rimeligt delte meninger om det. Forslagene spænder fra at blive i Iran til at tage til

Cuba. Når de når til Iran, så vil de møde en oprørsbevægelse, og nogen af spillerne vil måske ønske at slutte sig til den, mens andre vil videre. Oprørsbevægelsen vil givet vis også være meget interesseret i uranen, hvis de finder ud af, at den er der. Hvad, hver enkelt karakter har på dagsordenen, er beskrevet i persongalleriet.

Stemningen

Stemningen i scenariet er meget vigtig. Armenien er et fattigt land, som alligevel er i krig med nabolandet, og det sætter sine præg på dagligdagen. Det er denne følelse af forfald, armod og trøstesløshed, jeg gerne vil have spillerne til at opleve.

For at viderebringe denne følelse af henfald vil jeg foreslå, at du bruger mange beskrivelser af, hvor nedslidte og sørgelige omgivelserne er. Det gælder både bygninger og mennesker. Jeg regner selv med at gøre det på den måde, at jeg indgående beskriver en genstand eller to i scenen, og så regner jeg med, at spillernes fantasi klarer resten selv. At beskrive alt i scenen overfladisk giver ikke den samme fornemmelse af stedets stemning, men ved at fokusere giver man spilleren noget at bygge videre på. Noget, der også bliver brugt i film. Det ultimative sted at vise det, er i karaktererne, men det kræver, at spillerne tager dem til sig og levendegør dem. Karaktererne skulle gerne vise, at et menneske er parat til at gøre alt for, at det selv og dets nærmeste kan overleve. Spillerne skulle gerne se, at den handling, som i deres øjne er forbryderisk, bliver acceptabel, når ens nærmeste lider nød. Hvis de formår at forstå lidt af det, så er mit budskab nået videre.

Når det er sagt, så vil jeg lige pointere, at det jo selvfølgelig først og fremmest gælder om at have det sjovt og få en oplevelse, så hvis spillerne kun er ude på sjov og ballade, så giv dem en karikeret actionversion af scenariet og skrot mine højtravende ideer.

Scenariets dele

Scenariet falder i fire dele, men kan godt udvides med en ekstra, hvilket jeg også vil komme ind på.

Den første del er ikke mere end en eller to scener, hvor spillerne skal fanges af historien og anspores til at komme i gang. Her skulle det også gerne være muligt at tage pulsen på spillerne, så du kan se hvilken stil, der skal anlægges. Forløbet er rimeligt fast i denne del, for at få en god indgang til historien. Det kan dog godt være, at hvis spillerne har stor lyst til at køre på intrigerne, at de aldrig kommer længere end et flydende sted mellem denne og næste del.

Den anden del er den, hvor spillerne får lov til at løbe frit og undersøge, hvad der foregår på atomkraftværket, samt tidspunktet, hvor de skal udtænke udspekulerede planer for, hvordan de skal få uranen ud af værket. Det er specielt i denne del, at de hele tiden skal vælge mellem to onder, og det vil også være det mest naturlige sted for investigation, da de i første del har fået fært af, at der foregår et eller andet mystisk. Denne del vil formodentlig være den vægtigste i scenariet.

Tredje del er selve afskeden med alt det kendte og trygge og rejsen til en ny og ukendt verden. Her er mulighed for det helt store melodrama, men også ren og uforfalsket action, så hvis det er det, spillerne hungrer efter, så flyt straks til felt tre og spil videre derfra. Så kan turen til Iran også komme til at føles meget lang.

Fjerde del foregår, når spillerne er havnet i Iran. En vigtig ting ved denne del er, at karaktererne møder en oprørsgruppe i den nordlige Iran, som vil løsrive området og slutte sig til Armenien. Hvad svarer man, når man har en last uran med omme bagi? Bagefter viser der sig en del problemer med uforstående iranere, der skal overtales og formildes, men det skulle gerne ende ud i en lykkelig slutning om muligt. Delen er beregnet på at sætte spillerne på en endelig prøve, inden de kan hvile på laurbærrene (hvis de er nået så langt). Delen åbner også muligheden for et også et moralsk opgør, hvis det skal være rigtig episk.

Udover disse fire dele kan scenariet også tilføjes en ekstra, hvis du føler, at der er behov for det. Den går i korte træk ud på, at iranerne lover at sende dem med det næste fly til udlandet, men i stedet dumper dem på den armenske side af grænsen, da de ikke har noget at bruge karaktererne til længere. Hårdt, men sådan er det. Gad vide, hvor lang tid der går, inden det armenske militær opdager dem...? Den kan også omdannes til en lykkelig slutning på scenariet, hvor deres iranske kontaktmand hjælper dem ud af Iran til den/de destination(er), som de har valgt at flygte til. Delen er mest med, hvis du føler, at spillerne forventer en actionslutning på scenariet.

Forberedelse

Forberedelse til spillet er meget afhængigt af dit engagement, men jeg vil lige foreslå et par ting her. Jeg ved, at der er mange, der gerne vil bruge musik, og det mest oplagte er selvfølgelig at finde alt frem, der lyder bare lidt russisk. Specielt vil jeg anbefale dystert mandekor, hvis sådan noget kan findes, mens der til actionscener nok skal lidt mere probate midler til. Jeg bruger det ikke selv og har intet kendskab til, hvor man kan få fat i den slags musik, men landsbibliotekerne plejer at have et meget omfattende udvalg af CD'ere, så det ville være et oplagt sted at kigge. Angående udsmykning af lokalet, så har jeg selv svært ved at forestille mig, hvad der skulle kunne forvandle et klasselokale til et armensk atomkraftværk, men hvis du har nogen forslag, så er jeg lutter øren - og skal nok sørge for, at andre spilledere også får del i gode forslag. Personligt regner jeg med at satse på udklædning og et par enkelte rekvisitter til at understrege stemningen.

Når så spillerne er ankommet, så skal rollerne uddeles. Den del vil jeg komme nærmere ind på i persongalleriet under de enkelte karakterer. Karaktererne er forholdsvis store, så giv spillerne lidt tid til at sætte sig ind i dem. Brug også lidt tid på at sætte spillerne ind i, hvordan situationen i Armenien er - det er de færreste, der har kendskab til landet. Det ville endda nok være bedst, hvis de fik

baggrundsinformationen, inden de fik karkatererne. Så ved de, at det foregår i Armenien (det står ikke eksplicit i alle karakterer), samt hvilken katastrofe jordskælvet i 1988 var.

Tidspunkt og rum

Scenariet foregår i nutiden - jeg forestiller mig i 1997 eller lidt senere. Det er ikke så vigtigt, når bare det er efter 1991, hvor Armeniens selvstændighed blev kundgjort. Tidsrummet i scenariet forestiller jeg mig at være en dag, hvor spillerne skal have sendingen afsted om natten og selv følger efter, men det er mest på grund af, at jeg som spilleleder har oplevet, hvordan et skift til en ny dag mange gange dræner intensiteten i spillet, men hvis spillerne selv lægger op til at ville sove på tingene, så skulle det ikke være nogen hindring - tingene spidser garanteret til natten over...

Smuglerringen

Jeg er blevet opfordret til at skrive lidt om, hvordan smuglerringen opstod, og hvordan den arbejder. Det startede med, at Pjotr var taget på ferie i Iran. En kort weekendtur. Her blev han spottet af nogle iranske militærfolk, som siden tog kontakt til ham. De har ikke på noget tidspunkt sagt, hvad uranen var til, men hvis der bliver spurgt, så er det til deres atomkraftværker, da de ikke kan få noget uran på grund af handelsembargoer - lyder forklaringen. Pjotr indviede forsigtigt sin gode ven Nikolai i det, og da han var positivt stemt, gik de videre til Sergej. Sergej var heller ikke så svær at overtale, idet han snakkede med Alexander, som straks så mulighederne for en god profit. De sendte så en enkelt sending afsted, men den manglende uran blev opdaget af Svetlana. I stedet for at angive dem, begyndte hun at skrive uran ud af regnskabet, så det ikke kunne opdages, at der blev taget noget. Sådan forløb sagerne et stykke tid, indtil Olga en aften, hvor hun var sent på den, så, hvad der foregik. Hun

var ikke helt klar over, hvad det var, men hun kunne fornemme, at det ikke var helt fint i kanten. Det konfronterede hun Sergej med næste dag, og hun blev lukket ind i kredsen, for at hun ikke skulle afsløre noget.

Handlerne foregår på den måde, at der over en vis periode, bliver opført mindre i regnskabet, end der reelt er på lageret. Den overskydende del kan så lastes på lastbilen, når næste sending skal afsted. Nikolai kører så afsted med lasten og mødes med deres iranske kontakt, Iusef, et stykke nede i Iran. De tør ikke gøre det lige op ad grænsen af frygt for at blive opdaget. Nikolai får så pengene for lasten, hvorefter han kører hjem og fordeler pengene. Der har været aflevering cirka hver anden måned.

Atomkraftværket og Tsikirsk

En guidet rundtur

Atomkraftværket er en stor betonklods, der ligger ned til en sø. Området rundt om er hegnet ind, og der er også afspærring ude i vandet. Man får adgang til området via vejen fra Tsikirsk, der slutter ved porthuset. Det er udstyret med udsigtsvinduer ud mod vejen, der er blokeret med en bom.

Området

En gang indenfor på området vil man se - hvis man har hovedbygningen foran sig - at der til højre er store køletårne, der altid lukker damp ud. På den anden side af betonklodsen er der et større elektrisk anlæg, der sender den producerede strøm ud på det armenske elnet. Bagved det elektriske anlæg er der ved at blive opført en ny bygning, der tydeligt bærer præg af, at den er opført i al hast og ikke er beregnet på at vinde nogen arkitektkonkurrence. Det, der er mest markant, er størrelsen, der er næsten lige så stor som hovedbygningen. Området foran hovedbygningen er et stort, tomt gab. Udviskede streger antyder, at det er parkeringsplads, men der holder kun en enkelt bil - det er til gengæld en ældre, men adstadig Volga, Sovjettidens limousine.

Hovedbygningen

Hovedbygningens facade er præget af det store indgangsparti, der vidner om, at det har haft en funktion: At imponere førstegangsbesøgeren. Det er dog noget skæmmet af, at den hvide marmor, der er blevet brugt, nu er sort og forvitret. Der er tydelige irgrønne mærker efter et hammer og segl symbol, der er taget ned. Et lille skilt

forkynder, at værket blev opført i 1969. Pengene til forskønnelse er dog åbenbart alle sammen gået til indgangspartiet, for trappen, der fører op til den, er i beton, der nu slår revner. Resten af den pragt, der er tilbage i dette monument over en svunden tid, bliver kastet til jorden af, at der er tre lastbilsramper til venstre for indgangspartiet. Det er dog kun den ene, der kan antages at være i brug, for de to andre er fyldt op med affald. Alle tre porte er godt rustede, og udhænget, der skal beskytte en eventuel last, der står ude, har et faretruende knæk på midten. Den stolpe, der står nærmest indgangspartiet, og som også har den brugbare læsserampe som nærmeste nabo, har et betragteligt bøj i skulderhøjde. Nogen må være kørt ind i den.

Det eneste, der bryder resten af facaden, er høje, smalle vinduer, der strækker sig næsten til bygningens top, som kommer med jævne mellemrum. Hvad der er bag disse vinduer, må forblive et mysterium, for det er umuligt at se ind igennem.

Indenfor

Hvis man går igennem de store trædøre, kommer man ind i en foyer. Her må tidligere have hersket en rolig, ophøjet atmosfære med et roligt plaskende springvand i midten, men dysen er ved at omdanne sig selv til en sort, uformelig klump. Roen forstyrres af, at en døråbning i den anden ende af foyeren står åben, hvorfra udstrømmer livlig snak. En dør på venstre hånd står også åben, hvor fra ramlen og skramlen en gang imellem også undslipper. Desuden er en radio åbenbart også stillet ind på den statslige kanal. Over døren er et skilt, hvor der lige nøjagtig er nok emalje på, til at man kan tyde ordet Lager. Skiltene over de andre døre er ulæselige. Hvis man hæver blikket en anelse, vil man se, at der går en svalegang rundt på de tre af foyerens sider. Trappen op til svalegangen må engang have taget den sidste pust fra en udefrakommende. Nu spekulerer man på, om man tør gå op ad den.

Hvis man gør, så kommer man op til et sted, der er sluppet lidt mere nådigt over årene. Dette er tydeligvis direktionsgangen, hvilket også kan ses på de diskrete, men stadig magtpotente skilte, der fortæller, hvem kontoret tilhører. Det er dog ikke så mange af dem, der ser ud til at have ejere længere.

Sikkert nede af trappen vil det være fristende lige at kigge ind gennem døråbningen for at se, hvad det er, der skaber den konstante summen. Et kig ind lader ingen tvivl om, at dette må være kantinen. Et stort rum med slidte borde og bænke. I den højre væg er der en åbning, som må være der, hvor man kan købe maden. Udvalget er dog sørgeligt, og det ser da også ud til, at de fleste medarbejdere har deres egen madpakke med. Påklædningen er generelt gamle lappede overalls og i et par tilfælde et jakkesæt. Der er tilmed en uniform eller to. Mange har sikkerhedshjelme liggende ved siden af dem på bordet.

Mens man står der, går et par mennesker forbi, og man ser, at der går en gang ned til højre, hvor folk kommer og går. Hvis man går nedad den, kommer man forbi en sidegang, inden man kommer til generatorrummet, hvor det konstant summer, idet damp bliver omdannet til elektricitet. Et par folk går og holder øje med maskinerne. Hvis man går ned ad sidegangen kommer man ind i en mørk gang. Der hænger godt nok lamper, men de virker åbenbart ikke. Arbejderne ser ikke ud til at blive generet af det - de er åbenbart vant til det. Gangen slutter i en dør med tydelige markeringer af, at det er farligt at gå på den anden side. Et skilt skal vist nok fortælle, at der er strålingsfare, men det er ikke rigtigt til at afgøre. En eller anden har ladet døren ulåst, og et smugkig ind afslører sikkerhedsdragter parat til at blive brugt, selvom et par af dem ser lidt slidte og usikre ud. At gå længere ind ville nok ikke være smart.

Kontrolrummet

På vej tilbage støder en mand i en ren, hvid kedeldragt, der i hvert fald ikke er beregnet på at blive udsat for hårdt arbejde ind i en. Derved opdager man, at han kom

fra en trappegang til venstre for en. Ved at anstrenge øjnene kan man lige skimte et skilt, hvor der står Kontrolrum. En tur op ad trapperne afslører hjertet af atomkraftværket. Et stort rum fyldt med visere, knapper, lamper og et par ældre computere. Herfra styres reaktoren og alle de tilhørende systemer. Folk som ham i den hvide kedeldragt dominerer rummet. Dette er ingeniørland - ingen simple arbejdere her.

Lageret

Efter at have set det allerhelligste er det på tide at forlade værket, men på vejen tilbage fristes man af lige at kigge ind på lageret for at se, hvad et atomkraftværk har brug for, for at kunne fungere. Det er et nedslående syn. Langt de fleste hylder står tomme. På den venstre væg kan man også se portene til læsseramperne. De to ubrugte er også brugt til skrammel indenfor. I det hjørne længst væk, er der et lille rum, der åbenbart indeholder noget farligt, for der er masser af advarsler udenfor. Alligevel står døren til rummet åben. Ens opmærksomhed vendes mod et lille kontor til venstre for indgangen. Det er herfra radiomuzakken kommer fra. Der er vinduer ud mod lageret, og indenfor sidder to mand og spiller kort. Længere inde i kontoret sidder en kvinde og skriver i et kartotekssystem. Man lister stille ud igen for ikke at forstyrre, og forlader komplekset den samme vej man kom fra. På vej ud af porten bemærker man, at der ikke er nogen portvagt i porthuset. Det må være hans frokostpause.

Tsikirsk

En kilometer nede af den ødelagte vej spreder et boligkvarter sig - stort nok til at være en lille soveby i sig selv. Alle den samme størrelse og form, anlagt i et fast mønster. De knuste vinduer og tilgroede haver råber ud, at dette er en spøgelsesby. Nogle høje hvin, der kun kan stamme fra et barn, indikerer dog, at der stadig er nogle

få, der frister tilværelsen. Her har det meste af atomkraftværkets personale nok boet engang, men efter lukningen må de være flyttet. De få folk, der er her nu, er næppe de oprindelige beboere.

Efter endnu to kilometer kommer man til Tsikirsk, som er en provinsby med mellem 5.000 og 10.000 indbyggere. Her er en enkelt kirke, en par forretninger og den anden store arbejdsplads i byen, konservesfabrikken. Tsikirsk er bestemt ikke en by, man tager til for at være turist. Der er ikke engang et hotel, man kan overnatte på, så hvis man ikke har bekendte, man kan sove hos, så kan det kun blive til endagsture. Det centrale torv i byen, hvor det gamle rådhus - nok en betonklods, hvis oprindelse kan spores tilbage til sovjettiden - er placeret i den ene ende, huser nu et livligt marked, hvor de lokale bønder kommer ind for at falbyde deres varer. Et par enkelte gamle damer går også rundt og tigger, eller de knæler, mens de synger salmer for at få et par smuler til livets opretholdelse. De færreste mennesker har dog så meget, at de kan give væk af det. Pludselig får disse gamle damer travlt. På et øjeblik er de forsvundet som tåge for solen, og i det næste går der uniformeret politi rundt. Hvis ikke man vidste bedre, ville man tro, at det var militær i de store frakker og med hattepulde, der ville være en general værdig.

Når man har fået nok af Tsikirsk - hvilket meget hurtigt kan hænde - er den eneste mulighed for at komme ud at tage bussen til den nærmeste storby, hvor der er forbindelse videre til hovedstaden med tog. Det er tydeligt at mærke på turen, at vedligeholdelse af veje ikke lige er største prioritet hos myndighederne. Godt man bestilte billetter hos British Airways og ikke Armenian Airlines.

Persongalleri

Jeg har delt persongalleriet op i tre dele: Spilpersoner, Pårørende og Bipersoner. De pårørende er også bipersoner, men har familiære relationer til spilpersonerne (til en vis grad). De er alt det kendte og trygge - det som binder spilpersonerne til stedet. Ideen med dem er, at give spilpersonerne moralske skruller ved at bede dem om at blive hjemme.

Spilpersonerne

Sergej Nerin

Sergej er lagerbestyrer på atomkraftværket, og en mand, der godt kan lide at bestemme. Lageret er hans kongerige, og her han er enevældig. Han er stor, kraftig, og med en grumlende stemme, så han lever ganske godt op forestillingen om den russiske bjørn. Han har været en del af Den Røde Hær, hvor han gjorde tjeneste i Armenien. Den tid sidder stadig dybt i ham. Sergej er også den utålmodige type, der helst skal have noget mellem hænderne for at føle, at han laver noget. I scenariet vil han tro, at han er leder af gruppen, men rent faktisk er han meget styret af Alexander, der er hans lagermedarbejder. Sergej kan ikke selv se det. Han er blevet en marionetdukke - men en, der vil sprænge de tynde tråde, hvis han opdager dem. Sergej har også et meget fastgroet syn på kvinder, så den anden medarbejder på kontoret, bogholderen Svetlana, er en torn i øjet på ham. Den anden kvinde i gruppen, Olga, er han rigtig godt ond i sulet på, da hun afpressede ham til at få del i goderne. Han tror det værste om hende, så han vil satse på hende som muldvarp. Sergej er helt sikker på, at de andre vil med til Rusland, når de er færdige.

Sergej skal gerne gives til en spiller, der virker impulsiv, men ikke nødvendigvis den mest råbende person. Så kunne der være fare for, at spilleren bliver alt for dominerende. Spilleren behøver heller ikke være den mest erfarne, for der er et par klicheer, som Sergej kan køres på uden, at det gør ham karikeret. Undervejs i spillet ville det være godt, hvis det gik op for Sergej, at han ikke styrer det hele, som han har troet, men at de andre faktisk bare ordner alt uden ham. Et opgør med Alexander ville eventuelt også være på sin plads.

Alexander Tarenkov

Lagermedarbejderen, der tidligere har læst filosofi på universitet, men måtte droppe det på grund af manglende økonomi. Han er meget bevidst om, at han tilhører en intellektuel elite - det mener han i hvert fald selv. Derudover har han et slet skjult magtbegær, der udmunder i, at han gennem gode råd og forslag nærmest styrer Sergej. Det, at han er Sergejs underordnede er ellers en torn i øjet på ham. Han kan i det hele taget godt lide at manipulere, så det er ikke uden grund, at han er den hovedmistænkte som muldvarp (men uretfærdigt). Alexander er meget bange for at binde sig følelsesmæssigt. Det hænger sammen med hans magttrang. Alexander driver også sortbørshandel ved siden af uranhandelen for at opretholde et eksistensniveau "der passer til hans stand". Han mistænker Svetlana for at være muldvarpen, da han ikke kan lide hende - hun lader sig ikke påvirke af hans rænkespil og giver ham værdig modstand. Alexander har en drøm om at komme til at studere på Sorbonne, Frankrig.

Alexander ville være god at uddele til en spiller, der kan rable lidt filosofi af sig, men det er ikke en nødvendighed. Ellers er det vigtigt, at spilleren kan lide at smede rænker. Hvis det tilfældigvis passer med, at spilleren sidder ved siden af den person, der spiller Sergej, ville det være perfekt. Så kan han rigtig manipulere Sergej. Undervejs i spillet vil Alexander måske indse, at han ikke er mere end de andre, men

det er ikke så sandsynligt - han vil dog højst sandsynligt få en masse problemer på halsen, når de andre bliver trætte af ham. Hvis man går lidt dybere, vil han måske også blive nødt til at se på sin skræk for at binde sig, men det kræver en spiller, der tør gå ud over rolleoplægget.

Svetlana Borshaya

Bogholderen, der holder styr på, hvad der er på lageret. Hun er udadtil en meget kold businesskvinde, men indvendig er hun en følelsesladet socialist, der vil gøre alt for at få systemet ned med nakken. Hun er enlig kvinde i en mandsdomineret verden, og det sætter sig præg på hendes opførsel - det er derfor, hun er så hård i filten. Hun er ikke særlig vellidt af de to andre på lageret, Sergej og Alexander, men hun bryder sig heller ikke meget om dem. Svetlana bærer på en lille hemmelighed, for hun er to måneder henne i en graviditet, men har ikke fortalt nogen det endnu. Det kan ikke ses på hende, og hun kunne nemt undgå, at det blev opdaget - men det ville da være kedeligt. Svetlana er meget imod at blive kontrolleret af nogen, så hun kan godt finde på at stille sig på tværs af det hele. Derudover kunne det være, at hun pludselig føler lyst til at vise sine sande politiske forhold, men det ville nok ikke blive særlig godt modtaget. Svetlana vil til Cuba (sammen med sin kæreste), ellers kan de ikke overtale hende til at tage afsted. Hun har iøvrigt en mistanke om, at det er Sergej, der er muldvarpen. Hun tror, at han, i vrede over at have mistet sin magt i gruppen, har angivet de andre.

Hvis der kun er en kvinde i spilgruppen, så ville jeg nok vælge at give denne karakter til hende - hvis hun da vil. Den vil vinde mere ved at blive spillet af det rigtige køn end Olga, der bedre kan spilles på stereotyperne om nødvendigt. Hvis der slet ikke er nogen kvinder i spilgruppen, giver det jo ligesom sig selv. Der er stadig en del klicheer, som Svetlana kan spilles på (socialist/rødstrømpe), men så mister man noget af dybden.

Undervejs i spillet er der en lille overraskelse til Svetlana (se under hendes kæreste, Gaspar), men ellers må Svetlana prøve at få harmoniseret sine to personligheder: Den følelsesladede indre og den hårde ydre. Måske kan hun også afsløre sine politiske synspunkter eller ligefrem presses til det.

Nikolai Pushkin

Chaufføren på værket, der har mistet sin kone under jordskælv og aldrig rigtig er kommet over det. Han er en meget afslappet type, der har en naturlig evne til at bringe gemytterne til ro. Han vil gerne være ven med alle. Det er også derfor, at han er det nærmeste, man kommer en leder - men han vil helst ikke træde for meget frem. Nikolai har lige vænnet sig til sit liv i Tsikirsk, hvor der er kommet lidt ro over hans sjælelige sår, men nu skal han på farten igen. Læg i øvrigt mærke til, at han mangler højre ringfinger. Jeg har med vilje ladet grunden til dette ubeskrevet, så spilleren selv kan finde på en god historie - forhåbentlig. Nikolai, der ellers er positivt indstillet overfor alle, har et eller andet imod Alexander, så han tror, at det er ham, der er muldvarpen. Han har engang været eliteatlet for Sovjetunionen, så han har før været uden for landets grænser. Derfor kunne han godt tænke sig at komme til USA igen, hvor han har været før, og som han syntes om.

Nikolai kan gives til en spiller, der virker til at være socialt indstillet. En, der er interesseret i at få det hele til at fungere uden at træde for meget i forgrunden selv. Det vil ikke nytte noget at give ham til en højtråbende spiller, for sådan er Nikolai ikke. Undervejs i spillet må Nikolai gøre op med fortiden og se, om han ikke snart kan slippe sin elskede kone. Desuden må han træde i forgrunden og agere som den leder, de andre ser ham som. Det kræver, at han går imod Sergej.

Pjotr Krikalev

Portvagten, der er muslim, men ikke tør vise det offentligt. Han har passet på kraftværket mens det var lukket og i den ensomhed, der fulgte med jobbet, begyndte han at tvivle på sin kristne tro og konverterede til sidst til islam. Det er også grunden til, at han kan iransk og holder kontakten til iranerne. Han er en meget snakkesalig type, der hellere tuller rundt inde i spisesalen end sidder ude i porthuset. Der er nu heller ikke nogen, der prøver at komme uretmæssigt ind. Han har mistet sine tre børn og tilhørende børnebørn i jordskælvet, hvilket var et meget hårdt slag for ham og hans kone. Han føler, at han og konen ikke rigtig passer helt sammen længere. Han arbejdede før kraftværket som fisker og har levet det meste af sit liv i Tsikirsk. Pjotr og Nikolai er gode venner, der bruger lige så meget af tiden på at sidde at snakke sammen, som at gøre deres arbejde - men de når alligevel det, de skal. Pjotr har også Alexander mistænkt for at være muldvarpen, da han kan se det rænkespil, som han omgiver sig med. Pjotr vil gerne blive i Iran, hvis det var muligt, pga hans religion. Pjotr vil passe fint til den mest snakkesalige spiller. Han elsker at småsludre med folk. Hvis det ikke er så tydeligt, hvem det er, så vil en spiller, der kender lidt til islam, være at foretrække. Undervejs må Pjotr blive sin religion bekendt og bringe den frem i lyset. Det vil ikke være uden problemer overfor de andre.

Olga Gorsnij

Rengøringsdame, der er fortabt i minderne af sin mand, der var med til at bygge værket og siden arbejdede der. Han er siden død af kræft, og nu hæger Olga om det, han var. Det går ned ad bakke for Olga, der nok ikke selv har så langt igen. Hun er et menneske, der er meget ynkeligt, og som man derfor har nemt ved at fatte medlidenhed for. Hun er ivrig kirkegænger og har rimelig høje tanker om sine muligheder for frelse. Olga har en masse holdninger, der vil være på tværs af de andre og måske kan skabe konflikter - det afhænger meget af spilleren. Hun er ked af,

at hendes søn ikke besøger hende. Alexander besøger heller aldrig sin mor, så hvis det bliver nævnt, så kan den historie komme frem. Pjotr har faktisk haft mere at gøre med atomkraftværket end hendes mand. Det vil Olga dog nok ikke godtage. Hun ser sin mand som den, der afspejler atomkraftværkets sjæl, eller nærmere omvendt. Olga mistænker Pjotr for at have angivet hende. Hun kan simpelt hen ikke lide ham (og så ved hun ikke engang, at han er muslim). Olga kunne ikke forestille sig, at skulle forlade atomkraftværket, som hendes mand byggede.

Olga går nok bedst med en spiller, der kan se det interessante i en så tragisk figur som Olga. Helst en, der er kan lide at arbejde med den skuespillermæssige side af figuren. Det må endelig ikke være den mest stille og forsagte, da Olga så bliver en sjette karakter, hvilket hun ikke har fortjent.. Rollen kan dog også nemt overspilles, så Olga bliver ufrivilligt morsom, men det er spillerens opgave at kontrollere. Undervejs er der nok ikke meget håb for udvikling i Olgas tilfælde, men måske kan hun komme til at se, at hun ikke må tro sig bedre end andre på grund af sin tro og faste kirkegang. Hvad angår hendes mand, så tror jeg, at hun er for opslugt af ham til at kunne give slip.

Pårørende

Nina Nerin

Sergejs kone, der oprindeligt kommer fra Rusland, hvor de to mødtes. Hun styrer reelt set hjemmet, men lader Sergej tro, at han også er enevældig konge i hjemmet. Der går ikke skår af hende af den grund. Dybt i Sergej ligger også en taknemmelighed for, at hun ville rejse med ham til Armenien, men han vil ikke være den bekendt. Nina er en viljefast dame, der dog aldrig trænger sig på og derfor lader sin mand om at gøre det. Denne dobbeltsidighed giver sig udtryk i, at man aldrig ser

eller hører Nina kæmpe for sine synspunkter, men tingene ender alligevel med at være på den måde, som Nina ønskede dem - hvilket for det meste er den bedste. Efterhånden som Sergejs dømmekraft er svundet ind, ender det dog sommetider i en hovedrysten og et blik af sørgmodighed, når han tordner over noget, der ikke har noget på sig. Hun har aldrig glemt det liv, hun forlod i Moskva, men besluttede sig for at følge sin mand, fordi hun elskede ham. Hun er da også faldet ganske godt tilpas, selvom hun stadig anser Tsikirsk for en udørk (hvilket den også er). Social position betyder en hel del for Nina, så at skulle forlade alt det, hun har bygget op, vil kræve en god portion talegaver fra Sergej. Når Nina snakker med Sergej, bruger hun en nærmest moderlig tone, der er lidt dyb og meget blød.

Nina er vedlagt som karakterark, da hun måske ville tage med Sergej ud af landet.

Alexanders kæreste

Alexanders kæreste bliver nærmest misbrugt af ham. Hun træller hjemme i lejligheden, og han behandler hende efter forgodtbefindende. Han ser ikke noget specielt i hende og føler sig højt hævet over hende (som med alle andre). Hun har måske heller ikke det største vid, og da hun blev drillet som barn med hendes rimeligt store omfang, har hun også et lavt selvværd. Derfor kan Alexander undertrykke hende, som han lyster. Mange ser skævt til det, men de siger ikke noget. Det eneste gode, hun får ud af det, er de luksusting, som Alexander hjembringer. Dem får hun del i, selvom hun er nødt til at finde sig i hans pralerier over, hvor godt han behandler hende. Hun håber inderst inde, at han vil fri til hende en dag. Han er måske ikke hendes ridder på den hvide hest, men han tager sig i hvert fald lidt af hende - føler hun. Et sørgeligt væsen med en pibende stemme og et underdanigt udtryk. Opfører sig konstant, som en hund, der ved, at den har gjort noget galt.

Gaspar Kulagin

Svetlanas kæreste, som arbejder på konservesfabrikken. Udadtil opretholder de to facaden om, at de er gift. Det er nemlig ikke velset, at to mennesker bor sammen i deres alder uden at være gift. Svetlana er blevet enig med Gaspar om, at de ikke skal giftes, for hun tror ikke på kirken. Hvad hun ikke ved, da hun tror, at Gaspar heller ikke er religiøs, er, at han gerne vil giftes med hende. Men han tør ikke spørge, da han kender hendes holdning til spørgsmålet. De har ikke snakket om at få børn, men Gaspar håber, at når den dag kommer, så kan han overtale Svetlana til at blive gift, så børnene kan blive ordentligt døbt. Gaspar deler Svetlanas politiske holdning - ellers var de nok heller aldrig mødtes. De bruger deres aftener på at diskutere filosofi, spille skak eller læse. Gaspar er en mand med stor omsorg for Svetlana. Han er en blød mand, men med en stærk karisma, der kommer af hans politiske tro. Han har en rolig, afklaret stemme. Når han snakker, sker det altid i et langsomt, velovervejet tempo. Gaspar er vedlagt som karakterark, da det er sandsynligt, at han tager med Svetlana.

Natasha Pushkin

Nikolais afdøde kone. De to voksede op som barndomsvenner og blev siden kærester og gift. De kunne dog ikke få børn. Derfor var det også så stort et tab, da hun døde i jordskælvet, for pludselig var hele Nikolais fortid død - og fremtiden med den. Natasha var en livsglad kvinde, der altid havde et smil på læben, og som løftede stemningen i ethvert rum, hun kom ind i.

Jekaterina Krikalev

Pjotrs kone. Hun kom oprindeligt fra en bedrestillet familie i Tsikirsk, inden den blev industriby. Hun var en klassisk bondekvinde. Til faren og morens store fortrydelse, fandt hun en lokal fisker, mens hun gik på gymnasiet. Da de blev gift, valgte familien

at overlade dem til sig selv. Pjotr arbejdede hårdt på søen, mens Jekaterina gik hjemme og passede huset, fik børn og hvad der ellers hørte sig til. Da kraftværket så blev opført, fik Pjotr arbejde der, og de to flyttede op i lejligheden, der lå i forlængelse af porthuset. De to af de tre børn var allerede rejst hjemmefra på det tidspunkt. Da værket lukkede, var de nødt til at blive boende, selvom det blev ensomt. Jekaterina har aldrig lagt mærke til, at Pjotr er blevet muslim (han viser det heller ikke), men hun er bekymret, fordi han ikke går i kirke længere. Hun siger dog ikke noget, for de snakker næsten aldrig sammen længere. Alle ord er ligesom blevet sagt. Jekaterina ville ikke have et liv uden Pjotr, for det har været dem sammen altid. Hun er en lidt forsagt kvinde, der altid har et nervøst skær i stemmen. Hun har også en tendens til at gentage det indlysende, såsom den klassiske "husk nu at køre forsigtigt".

Grigorij Gorsnij

Olgas afdøde mand, som stadig betyder så meget for hende. Han var ingeniør og var med under bygningen af værket. Han kom siden til at arbejde inde ved reaktoren, hvilket bestrålede ham så meget, at han fik kræft. Han var en hård mand hele sit liv, som måske bundede i, at han blev tvunget til at gifte sig med Olga, da han havde gjort hende gravid. Sønnen blev dog hans store lyspunkt i tilværelsen, og han forgudede ham. Det kan faktisk godt være, at Olga kan høre sin mand (eller tror hun gør det). I så fald vil han nok være en hård og fordømmende stemme, der bliver ved med at klandre hende for de ting, hun har gjort forkert (hendes dårlige samvittighed).

Bipersoner

Boris Dobrov

Direktøren på værket, der har et alkoholmisbrug. Han var direktør, fra den dag værket åbnede, og til det lukkede. Da han blev afskediget, begyndte han at drikke kraftigt (vodka selvfølgelig). Han fik en fin pension, men da alt gik til våde varer, valgte hans kone at flytte fra ham. Det hjalp ikke på drikkeriet. Da værket genåbnede, valgte man af en eller anden grund at genansætte ham. Måske var det fordi, han var nem at styre. Han kan i hvert fald ikke styre noget. Alt, hvad der bliver gjort på kraftværket, bliver gjort ud fra rutine, og der er ikke nogen, der tjekker, om diverse forskrifter bliver overholdt. Al den drikken - genansættelsen hjalp ikke rigtig på det - har sat sine spor. Borises tale er usammenhængende og hans balanceevner er ikke, hvad de har været. Derfor bliver han kørt op til kraftværket hver dag i sin Volga, der er fra dengang, der var prestige i at være direktør på værket. Chaufføren hjælper ham op på hans kontor, hvor han så sidder hele dagen med hans kære vodkaflaske i skuffen og stirrer lige ud i luften. Når der er besøg, bliver han selvfølgelig hentet frem, men kun i så korte tidsrum ad gangen som muligt. Når Boris skal spilles, er det fuldt lovligt at plagiere Jeltsin - det er faktisk meningen. Det ville være fint, hvis spillerne får et lille grin af at kunne genkende ham.

Mikhail Kuznetsov

Kaptajn i den armenske hær og for øjeblikket udstationeret på atomkraftværket i Tsikirsk, hvor hans opgave er at sørge for sikkerheden. Desuden skal han sikre, at det civile personale fortsætter arbejdet uden at vide noget om våbenproduktionen. Det er ikke det mest gloværdige job, men det skal gøres. Og når ordren er udleveret, så udfører man den. Han er en forholdsvis yngre officer, der har gjort hurtig karriere på

at adlyde ordrer til punkt og prikke - og lidt mere. Det kan godt være, at han kunne ønske sig mere spændende opgaver en gang imellem, men det får ham ikke til at sløse. Han er også altid velforberedt og velinformeret. Og han er parat til at bruge enhver lille oplysning, han kan få, til sin fordel. De fleste mennesker er lidt bange for Mikhail, for han har et uforsonligt ydre og taler hårdt til en hver, der prøver at snakke med ham. For ham er respekt for autoriteten indiskutabel - han indgår aldrig i diskussioner. Enten modtager eller også giver han ordrer.

Prøv at gøre ham så ubehagelig som muligt, for han er "den onde". Mikhail har en utrolig evne til at være alle steder på en gang. Så hver gang, der er en officer, der skal irettesætte spillerne - dukker Mikhail pudsigt nok op. Lad dem bare hade ham. Det er det, han er der for. Mikhail snakker med en lav, truende stemme og hans ene øje hænger.

Lesha Zabelin

Den idealistiske oprørsleder, der har det med at blive revet med af sine egne visioner. Der er en grund til, at hans guerillastykke ikke har haft de store resultater, for han er ikke den store strateg. Han blev opdraget af sin armenske mor, da faren var blevet dræbt af regimet. Derigennem er han blevet fodret med et had mod magthaverne. Han er dog godmodig af natur, lidt naiv og den klassiske "Der må gøres noget!"-helt med tilhørende udstråling. Spillerne skulle gerne se gennem hans store armbevægelser og medrivende sprog og mærke, at han ikke indeholder noget vægtigt, der kan udrette noget. Lesha fører sig frem med bravado og overdreven patos.

Iusef Ibn'Fahd

Iransk løjtnant, der står for kontakten til smuglerringen. Han er en meget præcis mand, der ikke tolererer sløseri. Han er dog en mere medmenneskelig mand en for

eksempel Mikhail - når bare man overholder de aftaler, man har! Hvis nogen er for sent på den, godtager han ingen undskyldning. Han er loyal, men ikke fanatisk trofast overfor præstestyret (og dens marionet, regeringen). Iusef kan faktisk godt armensk. Der er derfor, han blev udvalgt til forbindelsesofficer, men han har ikke afsløret det for Pjotr, som taler et udemærket iransk. Iusef er ved at have sine tvivl om rigtigheden af at udvikle atomvåben, men han har ikke selvstændigheden til at sige fra. Dertil er han for langt inde i systemet. Iusef bruger aldrig mere stemme eller magt end højst nødvendigt. Hans stemme er rimelig normal, men den kan også få en meget skarp tone over sig. Han taler meget knapt.

Oberstløjnant Viborsiv

Den øverstkommanderende på kraftværket. Karaktererne kommer aldrig til at møde ham - han er bare en høj taburet, der giver ordrer, som de får refereret. Han er systemets magt.

Tilfældige soldater

Soldaterne, der er på atomkraftværket, er faste, pålidelige folk, som er udvalgt til opgaven. Mange af dem har været med i kampene om Nagornyj-Karabakh og er nok lidt mærket af det. En del af dem vil gerne ud til fronten igen, hvor de kan føle, at de gør en indsats. Alle soldaterne er rimeligt nedladende overfor de civile, men de må ikke udstede ordrer til dem - kun udføre ordrer, som befalingsmænd har givet dem. Det vil sige, at hvis de er sat til at holde vagt og sikre, at der ikke kommer civile ind i den nye bygning, så må de gerne tage foranstaltninger for at gøre dette, men de må ikke gå hen til en tilfældig civil og bede denne om at gøre et eller andet latterligt. Alle vagter er under Mikhail Kuznetsovs kommando.

Del 1: Optakten

"På ordre fra oberstløjtnant Viborsiv er atomkraftværket at regne for militært område fra klokken 0600 denne morgen. Alle ansatte vil forblive civilt personel, men svarer under militær ret, så længe de opholder sig på området."

Mikhail Kuznetsov

Denne del beskæftiger sig med anslaget, hvor spillerne bliver introduceret til de nye omstændigheder, og lidt mistillid mellem spillerne kan plantes. Dette er en kort del, der er lagt forholdsvist fast på forhånd, så den vil nok være hurtigt overstået.

Det vil nok være en god ide lige at genspille den scene, der foregår, når spillerne ankommer om morgenen til kraftværket. Den står godt nok også sidst på spillernes karakterark, men det vil være en god start, så spillerne ved, at de starter på lageret med at stå og snakke sammen. I den henseende skal du dog lige passe på, idet Svetlana-spilleren måske allerede på dette tidspunkt kan se, at hendes beskrevne mistanke er forkert. Det sker, hvis hun hører, at Sergej var ved at koge over, lige inden hun kom ind. En mulighed for at undgå dette er at starte i det øjeblik, Sergej, Alexander og Svetlana er ankommet. Derefter kommer Nikolai og Pjotr, der har mødt hinanden udenfor, ind. Tilsidst kommer Olga ind, og det hele kan begynde. De vil givetvis stå og snakke lidt sammen, hvilket jo er en fin mulighed for spillerne lige at føle hinanden lidt på tænderne.

Forsamlet

Når spillet er ved at løbe lidt ud eller gå op i en spids, kommer højtalerne pludselig til live. I vanlig usammenhængende stil beder direktøren, Boris Dobrov, alle ansatte, der

ikke laver noget for øjeblikket, om at gå til spisesalen, da han har en meget vigtig meddelelse. Alle afsted til spisesalen. Her er der også vagter, der står ved indgangen. Der går lidt tid, inden der sker noget, hvilket viser sig at være fordi, direktøren lige skulle hjælpes ned ad trappen og ind i salen. Han henvender sig høfligt til alle og forklarer - hakkende - at de fra nu af skal rette sig efter militærfolkene, og at Mikhail Kuznetsov, den armenske løjtnant, vil forklare mere om det. Derefter bliver han hjulpet ud igen. Mikhail træder frem og forkynder, at atomkraftværket nu er militært område, og at alle bør opføre sig derefter - deriblandt fuld tavshedspligt. Han fortæller også, at han vil komme rundt til de afdelinger, der vil blive berørt af forandringerne, for at fortælle nærmere, hvordan de skal forholde sig. Da han er færdig, går han uden nogen høflighedsfraser.

Telefon til Pjotr

I det generelle opbrud der opstår, kommer en menig hen til Pjotr og siger, at hans bror er i telefonen ude i porthuset (Pjotr har bildt soldaten ind, at deres iranske kontakt, Iusef Ibn'Fahd, er hans amerikanske bror). Iusef slår i korte vendinger fast, at de vil have en forsendelse i nat, ellers vil de tage det meget ilde op. Han vil ikke høre på nogen undskyldninger. Nu er gode råd dyre...

Med disse to korte scener skulle problemet gerne være sat i relief. Nu skal spillerne lige sunde sig og finde ud af, hvad de skal gøre. Det kan være, at spillerne vil ud og udforske de nye omstændigheder uden ophold. Så flyder scenariet stille videre til anden del. Her er et par hændelser, som kan puste lidt liv i det, hvis du føler, at skruen skal have en ekstra tak.

Hændelser

Mikhails besøg

Mikhail lægger vejen forbi lageret for at fortælle, at de bliver nødt til at tage imod en større mængde uran, da lagerområdet i de nye bygninger ikke er helt færdige. Det bliver kun midlertidigt, forsikrer han. Der vil også være et par andre vigtige ting imellem, som er nødt til at opbevares sikkert, indtil de kan blive overflyttet. Mikhail ved, at Sergej er gammel militærmand, så han vil nok køre på det. Lastbilerne vil komme om eftermiddagen.

Ideen er at give spillerne en mulighed for at slippe afsted med store mængder uran - med en større fare for repressalier. Der kan også være andre ting i denne sending, som kan tippe balancen. Mere om det senere.

Direktøren

Boris Dobrov, direktøren, kan finde på at bede en af spillerne komme op på kontoret til en lille snak (han sender selvfølgelig bud). Det er mest sandsynligt, at det vil være Sergej, Pjotr eller Nikolai, da de andre ikke er vigtige nok. Boris vil bare præcisere, at han stadig er direktør og måske lidt om, hvordan han gerne vil have, at de opfører sig overfor soldaterne. Hændelsen skal vække mistillid til karakteren, der bliver kaldt op, som jo åbenbart har et eller andet hemmeligt kørende med direktionen. Denne karakter er måske muldvarpen? (virker godt med Nikolai, der ikke er mistænkt i forvejen).

Ransagelser

Denne hændelse skal bruges inden de to scener. Lageret skal gøres op, og alt skal stemme med bogen. Det er en eller anden soldat, der gør dette arbejde. Denne har selv hentet bogen på kontoret, så alle de små ændringer er indført. Hændelsen skal bringe Svetlana op på tærne, og egentligt også Alexander, der jo har snuppet diverse ting. Ideen kan også udvides til at omfatte Nikolais lastbil og Olgas rengøringsvogn. Så længe det sår utryghed og mistro blandt spillerne.

Del 2: Forberedelserne

"Hvad foregår der, Pjotr? Ved du noget om alt det her? Tror du det er sikkert at gå derud? Jeg mener, med alle de soldater over det hele. Var det ikke bedre, at du blev her? Så ville jeg også føle mig mere sikker..."

Jekaterina Krikalev

Denne del omhandler det, der sker, så længe karaktererne er på atomkraftværket og enten forbereder deres flugt eller undersøger de hemmelige ting, der foregår. Den appellerer meget til spillernes hitte-påsomhed, idet de skal komme med et forslag til, hvordan de vil løse problemerne ud fra de for hånden værende midler. Først vil jeg redegøre for, hvad en undersøgelse af kraftværket kan afstedkomme. Bagefter beskriver jeg så mulighederne for flugt. De kloge spillere (hvis der er nogen) ville nok sørge for at have flugten forberedt, hvis nu undersøgelsen skulle gå galt. Men det må spillerne selv om. I del 2 må de pårørende også gerne give deres besyv med. F.eks. når de ikke kommer hjem til sædvanlig tid eller i øvrigt fraviger det normale.

Undersøgelser

Det mest interessante at undersøge ville selvfølgelig være den store nye bygning omme bagved, men der kommer man ikke bare ind. Der står vagter udenfor, der tjekker alle, der går ind og ud. De må finde på en smart måde at omgå vagterne ved indgangen eller eventuelt lave et hul i bygningen. Begge dele vil kræve en opfindsom plan, der ikke gør nogen mistænksomme. Vagterne er ikke dumme og er selv under pres fra højere sted om, at ingen må finde ud af, hvad der foregår. Hvis spillerne bliver opdaget inde i bygningen vil de blive forfulgt af vagterne, der hurtigt kan finde

på at gribe til våben. I tilfælde af, at de bliver pågrebet, vil de blive ført væk under arrest og snarest blive dømt til fængsel for spionage.

Den store bygning

Hvad er der så derinde? Den første halvdel af bygningen er en stor hal. Ikke fordi det er meningen, men fordi det simpelt hen ikke er bygget færdigt endnu. Hvis man går ned i den anden del, så er der halvfærdige kontorer i tre etager. Der er livlig aktivitet over alt af håndværkere, der ved at sætte det hele op. Det vil ikke være muligt at lave noget forskningsarbejde i denne bygning de næste par uger, så hvorfor den øverste ledelse har besluttet at overtage kraftværket allerede nu, må stå hen i det uvisse. Alligevel kan der godt fås nogen hints til, hvad der skal foregå, når stedet en gang kommer op at køre. Et sted er der måske allerede sat et skab til stråledragter op, eller et blybeklædt rum vidner om fremtidens arbejde. Hvis det skal være rigtigt tydeligt, så vil der ligge et tomt missil i et hjørne af den ubyggede del - men så slår man vist også nærmest spillerne oven i hovedet med vognstangen.

Mikhails kontor

Et sted er der også et næsten færdigt kontor, som spillerne vil støde på (ja, det er magisk og dukker op lige der, hvor spillerne snart kommer til). Dette vil være Mikhail Kuznetsovs, kaptajnen med ansvaret for de civile, kontor. Her ligger handoutet, der er et internt memo fra oberstløjtnant Viborsiv, som fortæller om ankomsten af en stab af forskere fra universitetet. Det er Mikhails opgave at få dem indkvarteret uden større postyr. Det er ikke så vigtigt, for karaktererne er nok ude af døren, inden det sker. Handoutet er kun med til at give spillerne en ide om, at der foregår noget skummelt.

Afhængigt af spillernes undskyldning for at være kommet indenfor, vil folk tage notits af dem. Hvis de for eksempel er der under dække af at være håndværkere, kan de gå overalt - sålænge de ser ud til at lave noget fornuftigt. Hvis de er brudt ind, vil der nok være lidt mere nysgerrighed om deres færden.

Flugtmuligheder

Flugten fra atomkraftværket er ikke uden problemer, da der jo render en del soldater rundt på området. Normalt ville smuglerringen bare læsse den mængde uran, som var skrevet ud af regnskabet, på lastbilen en aften og køre det til Iran, men da de ikke har kontrol over porthuset længere, vil det nok vise sig svært. Der vil højst sandsynlig også være vagter på lageret, som ikke bare vil lade karaktererne smutte med en ladning for næsen af dem. Igen må spillerne bruge deres hittepå-somhed, men det kan også være, at de vil bruge ren vold. Der er kun trådhegn rundt om fabrikken, så hvis de bruger lastbilen til at torpedere hegnet, skulle det være muligt - men så gør de vist også så opmærksomme på sig selv, som de overhovedet kan. For deres videre eventyrs skyld, ville en så stille og ubemærksom opførsel som muligt selvfølgelig være at foretrække, men det kan man vel ikke forvente af spillerne. Sørg også for hele tiden at give dem små stikpiller, der gør situationen sværere for dem, end den er i forvejen. Det er specielt på dette stadie, at spillerne kan blive virkelig paranoide over, at det hele går dem imod. Det skal bare annonceres på forhånd, så spillerne ikke føler, at lige så snart de får en god ide, så bliver den pulveriseret af et nyt tiltag fra dig. Det er svært at give gode råd om, hvad spillerne vil gøre, men prøv at vurder deres forslag ud fra, om de har de ting, deres plan forudsætter, om det vil skabe opmærksomhed som slagsmål, eksplosioner etc, om det er meget afhængigt af udfaldet af en handling og om hvem skal udføre hvad? Det ville være mest fair at bruge terninger til at bestemme udfaldet af de mere tilfældige ting, da spillerne ellers kan få en fornemmelse af at blive styret af dig. Det kan dog også give katastrofale følger, hvis

spillerne bliver opdaget en halv time inde i spillet på grund af et dårligt rul. Det er op til dig.

Hændelser

Sprænghovedet

Denne hændelse virker kun, hvis hændelsen i sidste del - hvor Mikhail, løjtnanten, meddelte Sergej, at der ville komme en sending uran - blev brugt. Den går i sin enkelhed ud på, at denne sending kommer og bliver aflæsset på lageret. Under aflæsningen vil Sergej opdage, at der mellem sagerne befinder sig et russisk atomsprænghoved. Han er gammel militærmand, så han vil kunne genkende det. Scenen skal nok helst bruges sent, for tilstedeværelsen af et russisk atomsprænghoved vil være rimeligt afslørende. Selv om karaktererne ikke rigtig ved, hvad uranen bliver brugt til, så kan det være, at spillerne ikke tænker over det og tager sprænghovedet med til Iran, når de smutter. Lad dem gøre det - det kan give nogle interessante scener sidenhen. Sprænghovedet er et, som skal bruges som model for armeniernes eget, og det er en fejl, at det er endt på lageret.

Jordskælvet

Armenien er en højaktiv jordskælvszone, og med de nylige jordskælv i Tyrkiet og Grækenland er det ikke usandsynligt, at et mindre skælv vil opstå. Afhængigt af spilllets øjeblikkelige karakter kan du vælge at lade det have indflydelse på historiens gang eller bare bruge det som en stemningsskabende scene. Vigtigt er det i hvert fald at beskrive, hvordan deres underbevidsthed fornemmer optrækket til skælvet. Lad dem syde i uvished et øjeblik, mens deres instiktive frygt pumper

adrenalin rundt i kroppen - hvis nu dette skulle være et stort jordskælv. Hvis nu mareridtet kommer igen. Gad vide, hvordan Nikolai vil regere på denne?

Det gør ikke noget, at du som spilleleder kommer med små hints om, hvad der ville være usigeligt dumt at gøre i denne del - hvis karaktererne er ved at gøre det, vel at mærke. Hvis de ignorerer disse hints, så straf dem. Der er ikke plads til at være dum, når man vil være smugler og landsforræder, men det kan være meget svært for spillerne at overskue, hvad de skal gøre. Det hele bliver sådant set lagt op til dem, så hvis de er lidt i vildrede, så hjælp dem lidt på vej. Et vist intensitetsniveau skulle gerne bibeholdes.

Del 3: Flugten til Iran

"Det var et sent tidspunkt at komme over. Må jeg se jeres pas? Jeg skal gøre opmærksom på, at vejen må betegnes som usikker. Der er risiko for overfald fra røverbander og lignende. Pas på med at forlade bilen."

Grænsevagt

Når spillerne er parat til at flygte med deres kostbare uran, går denne del igang. Den første scene afhænger meget af, om karaktererne har planlagt en stille flugt, eller de regner med at flygte over stok og sten med fuld udrykning. I tilfælde af det sidste, vil denne scene være næsten ikkeeksisterende, da den omhandler spillernes afsked med deres pårørende. Det er tidspunktet for de helt store følelsesmæssige ture på skalaen.

De pårørende

De pårørende sætter stolen for døren og vil enten kræve, at karaktererne bliver hjemme, eller at de selv får lov til at komme med. Det afhænger af, hvem af dem, det er. Mit gæt er, at Svetlanas kæreste og Sergejs kone vil bede om at komme med - efter at have forsøgt at overtale deres elskede til at blive, men det afhænger af, hvordan spillerne tackler situationen. En helt anden ting er, at Olga nok også skal overtales en del for at forlade kraftværket og byen - ellers giver spilleren ikke rollen det, den har krav på. I denne scene er det nok nødvendigt at hive spillerne tilside enkeltvis efterhånden, som de vælger at snakke med deres pårørende. Derfor vil det måske også være en fordel at tyvstarte i sidste del, så du ikke lige pludselig står med 6 spillere, der forvernter en personlig session med dig, på en gang.

Undervejs

Når så endelig spillerne er kommet afsted, kan man jo ikke bare lade dem køre uden, at der sker noget. Undervejs på turen vil der være rig mulighed for spillerne til at dykke ned i deres intriger, men delen er jo også der, hvor der er mulighed for lidt action, så hvis de ikke har nogen i hælene på sig endnu, så kig ned i hændelser og find Ivan og Vladimir frem. En god lille biljagt er ikke at foragte. Efter hvad de ellers støder ind i på deres tur, så slutter den ved grænsen til Iran. Normalt kan Nikolai bare køre igennem, men nu kommer der altså et mindre korstog rumlende sent om natten. Nattevagter på en grænsestation i et bjergpas kan være noget så gudsjammerligt kedelige...

Ud over dette er der ikke så meget i denne del. Som alle andre steder i scenariet regner jeg med, at du på dette tidspunkt har en masse ting, som du kan køre videre på, som jeg ikke kan forudse her. Den slags, der uværgeligt dukker op under et spil, og som gør rollespil til det, det er. Hvis spillerne bare sidder og ser passive til, mens du slider dig selv op for at fyre op under dem, kommer her nogle hændelser, som kan bruges, hvis det lige passer ind.

Hændelser

Punktering

Det er ikke alle spillere, der ville kunne se det spændende i denne hændelse (den kan godt være lidt for "selvfølgelig!"), så du er nødt til at vurdere spillerne, inden du smider dem denne i hovedet. På den anden side, giver det en del mulighed for diskussion om, hvordan man skifter dæk på en lastbil fuldt lastet med uran. Hvis det

virker som for meget, så kan det være, at motoren koger over, eller en dims inde i motoren går i stykker.

Ivan og Vladimir

Disse to politibetjente har skam hjerne - sådan cirka én til deling. Til gengæld er de, de eneste politifolk i denne del af landet, og det tager de fuld udnytte af. De tror sig selv som konger og spekulerer ikke på, om deres metoder er helt i overensstemmelse med den lov, som de skal forestille at repræsentere. Hændelsen går ud på, at karaktererne bliver stoppet ,og de to betjente begynder lade som om, at de vil anholde dem for en eller anden mindre og ligegyldig ting. Hvad de virkelig er ude efter, er bestikkelse. Det er den måde, at de overlever på. Efterhånden som dialogen skrider frem, vil karaktererne dog sikkert opdage den noget tilbagestående intelligens og kunne snyde Ivan og Vladimir. Det skulle ikke være så svært. De kan dog også bruges til at starte en biljagt, hvilket burde indbyde til en del problemer, når man har bilen fuldt lastet.

Del 4: Mødet med Iusef

"Hvad mener du? Stoppe? Det kan I ikke. Det vil generalerne aldrig gå med til. I er nødt til at tage tilbage. Vi skal bruge meget mere uran. Hvor skal vi så få det fra?"

Iusef Ibn'Fahd

Når den iranske grænse er passeret, vil denne del begynde. Vel over grænsen kan karaktererne ånde lettet op. Det armenske militær tør ikke fortsætte over grænsen. Men det er en falsk tryghed, for inden de når afleveringsstedet, vil de blive overfaldet af en guerillabevægelse, der tager dem til fange.

Frihedsbevægelsen

Dette foregår ved, at der et sted pludselig er et væltet træ henover vejen (der er iøvrigt tæt vegetation til begge sider), og det øjeblik, hvor lastbilen holder stille, vil det myldre ud med bevæbnede partisaner. De blokerer hurtigt tilbagevejen med hjemmelavede spanske ryttere af træ. Karaktererne vil derefter hurtigt blive gelejdet bort, mens de kan høre, at nogen tager sig af lastbilen. De bliver ført til den nærliggende lejr, hvor de bliver smidt ind i et lille rum. Der er ikke er nogen umiddelbare flugtmuligheder. Overfaldet var forberedt for det næste køretøj, der kom forbi, og oprørerne ved ikke noget om uranen (medmindre du synes, at det ville give en bedre effekt).

Kort efter kommer Lesha Zabelin, oprørslederen, og gør sin entre. Han vil først forhøre karaktererne, men bliver sikkert meget hurtigt venlig, når han hører, at de er armeniere (afhængig af deres opførsel). Han vil henført fortælle om deres mål og idealer.

Frihedsbevægelsens ideologi

De vil løsrive det nordlige Iran og tilslutte sig Armenien. Det skal gøres gennem væbnet kamp mod magthaverne. Iøvrigt er der tydelige socialistiske tendenser i deres holdninger. Grundet deres ikke særlig store antal og endnu svage bevæbning (forsaget af manglende penge) må de bruge guerillametoder, men de er sikre på, at inden for en kort årrække, så vil deres mål være nået.

Virkeligheden tegner sig lidt anderledes, da Lesha ikke ligefrem er den store strateg. Han har godt nok læst alle de bøger, han har kunnet få fat på om emnet, men derfra og så til at bruge det i praksis er der et stykke. Det hjælper heller ikke, at langt de fleste af hans mænd egentlig ikke er interesseret i at opnå dette mål. De er muslimske bønder (Lesha selv er kristen), der gerne vil være fri for de mange overgreb, som magthaverne begår mod dem. De har ikke rigtig nogen holdning til det med løsrivelsen, og mange af dem er der lige så meget fordi, det er hyggeligt at være i lejren. Så har de også en undskyldning for at lave endnu mindre derhjemme (gæt hvem, der så skal gøre det i stedet). Derfor er stemningen i lejren også meget afslappet. De fleste folk sidder og spiller kort eller daser i skyggen. Det er sjældent, at der bliver lavet noget seriøst.

Flugt fra lejren

Igen må karaktererne komme op med en smart plan for at kunne slippe uset ud. De vil givetvis få frit lejde i lejren (Lesha tror, at de vil støtte sagen), men hvis de prøver at snige sig væk, kunne der godt blive problemer. Desuden skulle de jo gerne have lastbilen med ud, da der ellers ikke ville være nogen grund til at fortsætte (det kunne jo også godt være, at der var nogen af dem, der rent faktisk ville blive). Jeg vil lade

det være op til dig, om Lesha har ladet lastbilen gennemrode (og om han overhovedet ved, hvad det er, han har fundet) eller ej. Det må også afhænge af, om karaktererne har kunnet bilde ham noget ind angående lasten.

Mod endemålet

Når deres trængsler i oprørslejren endelig er ovre, og de er på vej videre med deres last, går det mod deres endemål: Mødestedet, hvor Iusef venter. Hans kortege består af en lastbil til at køre uranen i og fire jeeps med bevæbnede soldater. Militæret ved godt, at der er oprørsstyrker i området. De vil givetvis være utålmodige, så Iusef starter nok med at give dem en skideballe for at komme for sent. Der skal meget gode argumenter til at formilde ham (husk at Iusef sagtens kan armensk, men at karaktererne ikke ved det). Værre bliver det, når karaktererne springer bomben, at de vil flygte til udlandet. Hvis de ikke umiddelbart siger det, så lad Iusef begynde at aftale, hvornår den næste sending skal leveres - til tiden. Iusef vil blive nærmest hvidglødende af raseri, for han får problemer, hvis de stopper. Han er dog til at snakke med, og når de får ham overtalt, er der den første mulighed for at afslutte scenariet. Hvis spillerne læner sig veltilfredse tilbage efter endt (u)dåd, så giv dem et kort resume af, hvordan de slipper ud af landet. Ellers er der et par forslag i næste del til, hvordan alle trådene kan samles i en nervepirrende actionslutning.

Del 5: Afslutning

"Flyet mod Riyadh afgår om en halv time. Alle passagerer bedes boarder nu. Det var flyet mod Riyadh, der afgår om en halv time."

Højtalerstemme

Hvis spillerne stadig vil have mere, så kan du lade Iusef formilde. Han foreslår så, at karaktererne gemmer sig bag i deres lastbil, og så vil han køre dem til lufthavnen. Med så mange soldater rundt omkring sig, har de nok ikke mange muligheder.

Den flinke måde

Det er nu op til dig, om Iusef holder sit ord. Hvis han gør, så kører han dem til lufthavnen i Teheran. Det er en lang vej, og karaktererne kan kun håbe på, at Iusef holder sit ord. Når de endelig ankommer, så kan Iusef via sin rang nemt få dem igennem lufthavnskontrollen. Men derfor må der jo gerne stadig være et par nervepirrende scener, hvor nogen kommer hen for at spørge om noget, og hvor Pjotr er den eneste, der kan sproget. Lidt afhængig af, hvor meget tid, der er igen, kan det også være, at Iusef ikke kan hjælpe dem igennem, så de er på egen hånd.

Den onde måde

Hvis Iusef ikke holder sit ord, så vil han køre hele vejen tilbage til den armenske grænse (eller mere sandsynligt: få en anden til at gøre det) og dumpe dem, når han er nået over. Derefter vil han køre sin vej med lastbilen. Den bedste mulighed for at komme ud af landet vil nok være at flygte til Tyrkiet eller Georgien, som er nabolande - ellers er der også lufthavnen i Jerevan. Den hedder i øvrigt Zvartnots. Der bliver fløjet til omkring et dusin byer indenfor det tidligere Sovjetunionen samt

til Paris. Jeg kan ikke overskue de muligheder, der er for at genere karaktererne undervejs. Det er nærmest en historie i sig selv i det, at der er en 200 km fra den iranske grænse og til lufthavnen. Hvis du har mod på det, så er du velkommen, og så vil jeg morderligt gerne høre om det, når du er færdig med at spille scenariet.

Hændelser

Bedetid

Mens karaktererne står midt i Teheran lufthavn, er det pludselig bedetid og alle smider sig ned på gulvet med ansigtet vendt mod Mekka (okay, det er lidt af en fordom, men det ville være en fed effekt). Nu er gode råd dyre.

Appendiks A: Armenien

Geografi

Geografisk er Armenien et lille land. Sammenlign dets 29.000 km² med Danmarks 43.000. Der bor ca. 3,8 mio. mennesker på dette område. Heraf ca. 1,2 mio. i hovedstaden Jerevan. Armenien er et bjergrigt land. Halvdelen af landets areal ligger over 2000 meters højde. Derfor er det meste af naturen også steppelignende, men i området omkring Jerevan, i floddale og andre vandrige områder, er vegetationen ganske frodig. Dette gælder også området omkring Sevan-søen. Klimaet i Armenien er typisk fastlands. Det vil sige meget varmt om sommeren og meget koldt om vinteren. Landet er en republik, som styres af en præsident med meget store beføjelser. Møntfoden i Armenien kaldes dram.

Historie

Armenien, som rige, strækker sig langt tilbage. Den første kendte statsdannelse var i 1200 f.v.t. Siden havde området en omskiftelig tilværelse under forskellige herredømmer, hvoraf de seneste var persernes fra 1639 (og en stor del i Det Osmanniske Rige) og til 1828, hvor befolkningen hjalp tsar-Rusland til at indtage området.

Under Første Verdenskrig skete det folkemord, som siden har været ætset ind i armeniernes folkesjæl. De husker det lige så godt, som jøderne husker Holocaust, og ikke uden grund. I 1915 blev der givet ordre til fra magthaverne i Det Osmanniske Rige, at en systematisk udryddelse af de armeniere, der boede i den østlige del af riget, skulle sættes igang. Mellem en og to millioner blev dræbt under dette folkemord. Efter krigen var der kun 200.000 armeniere tilbage i området, hvor der før havde været 3 millioner. Denne massakre var også grundlag for, at der opstod store

samfund af eksilarmeniere i USA, Frankrig og Rusland. Med revolutionen i Rusland, 1917, blev det muligt for området at erklære sig selvstændigt, hvilket skete d. 28. maj 1918. Denne selvstændighed varede to et halvt år, som for sin part var rimeligt fortunlede, inden Armenien blev en sovjetstat. Siden blev den slået sammen med de omkringliggende lande, men denne føderation varede ikke længe. Anden Verdenskrig gik let henover landet, hvorfor det blomstrede i efterkrigstiden.

Med folkemordet i mente lod armenierne sig indordne under sovjetsystemet længere end de fleste, men gnisten blev stridighederne med nabolandet Aserbajdsjan om enklaven Nagornyj-Karabakh, der ligger i Aerbajdsjan, men hvor hovedparten af befolkningen er armensk. Store demonstrationer skabte nye uroligheder og et anstrengt forhold til Kreml.

Jordskælv

Stridighederne blev lagt på is for en stund, da Armenien i december 1988 blev ramt af et stort jordskælv. 25.000 mennesker blev dræbt, og alt lå i ruiner - også økonomien. Samtidigt kunne et hårdt presset sovjetstyre ikke formå at give hjælp i den fornødne omfang. Store dele af vejnettet nåede aldrig op til den standard, som de havde før jordskælv, og mange bygninger henligger stadig som ruiner.

Moskva kunne heller ikke klare problemerne med enklaven, da de det følgende år dukkede op igen. Samme år lavede Aserbajdsjan total blokade af Armenien, hvilket ramte hårdt, da 90% af importen gik gennem dette land. Det slog specielt hårdt, fordi de mest importerede ting var fødevarer og brændsel. Men da næsten al industri i landet var forarbejdningsindustri, der var afhængig af en konstant strøm af råvarer, måtte denne også lukke ned. I 1991 blev Armenien erklæret selvstændigt efter, at et mislykket kupforsøg i Rusland havde gjort det muligt.

Udsigterne for den nye republik var dystre, men alligevel startede regeringen en militær offensiv, der erobrede land nok til, at der kunne åbnes en korridor ind til

Nagornyj-Karabakh, som ellers havde været helt omsluttet af Aserbajdsjan. Yderligere hjulpet af et kup i Aserbajdsjan fik Armenien kontrol over hele enklaven og gennem OSCE (det europæiske sikkerhedsråd) blev en gruppe nedsat for at diskutere våbenhvile. På grund af problemerne med brændselsleverancerne, blev det besluttet i 1995 at genåbne atomkraftværket Metsamor, som var blevet lukket kort efter jordskælvet i 1988 af frygt for sikkerheden. Der var simpelthen ikke andre muligheder for at producere elektricitet.

Kirken

Alle armeniere er meget nationalbevidste, hvilket binder i den nationale kirke. Kirken definerer Armenien og omvendt. Specielt for eksilarmenere er kirken det vigtigste samlingspunkt, der holder den kulturelle arv i hævd. Armenien hævder at være det første land i verden til at gøre kristendommen til statsreligion. Det skete i 300-tallet. Det er i hvert fald sikkert, at den armensk-apostolske kirke, som den kaldes, er den ældste nationale kirke i verden. De koptiske kirkesamfund i Etiopien, Syrien og Egypten er dem, som den armensk-apostolske står på bedst fod med og har flest sammenfaldende opfattelser med. Det er meget teologiske ting, som spørgsmålet om Jesu kødelige og åndelige væsen er et og samme eller ej. Det tør jeg ikke bevæge mig nærmere ind på.

Næsten alt, hvad disse sider indeholder, er taget fra Det Udenrigspolitiske Selskabs bog: Lande i lommeformat, Armenien og Aserbajdsjan, Lena Höglund, 1996, Holstebro.

Yderligere oplysninger kan også findes på www.cicilia.com

og www.soros.org/armenia.html

Appendiks B: Spiltest

Referat

Først mødtes karaktererne på lageret, men da der ikke skete noget, gik jeg straks videre til spisesalsscenen. Den gav lidt snak, men den "amerikanske bror" affødte virkelig nogle bemærkninger. Pjotr afslørede ikke med et samme, at iranerne havde raslet med sablen. Det gjorde han først, da de var tilbage på lageret. Diskussionen kom straks i gang, og det blev besluttet at forsøge at køre en ladning skrammel igennem portvagten. Den blev kort kigget på, men der var ikke større interesse.

I mellemtiden lod jeg Kuznetsov meddele, at der ville komme en sending. Efter Nikolai var kommet tilbage, blev han sendt til direktøren, hvor han fik at vide, at han skulle gøre området rent. Boris skulle bare lige markere sig nu, hvor militærfolkene havde overtaget magten. Sergej og Pjotr fik lokket de to vagter, der var posteret på lageret, til at spille poker og drikke vodka. I mellemtiden sørgede Nikolai og Alexander for at skjule urankasserne i noget gammelt affald. De var forsigtige og kørte ad tre gange. Imens blev Sergej og Pjotr mere og mere blanket af, og alle fire blev meget fulde. På et tidspunkt fik Sergej en usund lyst til at besidde en af de Kalashnikov, som vagterne havde. Der var en, der havde kigget lidt efter Svetlana, så Sergej foreslog, at han gik ind for at kigge lidt på hende - da havde han allerede våbnet i hånden, men uden magasinet. Lige inden soldaten får fat i Svetlana, føler han, at han skal brække sig og styrter ud. Da den anden soldat og Pjotr hjælper ham ud, snupper Sergej magasinet. En af de andre får dog den fra ham igen lidt senere og giver den tilbage.

Sendingen, som Kuznetsov havde meddelt kom, var tre lastbiler med sprænghoved, masser uran og værktøj til behandling af radioaktivt materiale. De turde dog ikke røre uranen, da den var pakket i militærrets kasser. Sergej var til gengæld fyr og flamme

over sprænghovedet. Da Nikolai var færdig med at smugle uranen ud af værket, begyndte han at køre til Iran. Han var dog ikke kommet særligt langt, inden han blev stoppet af et par politimænd. Han prøvede at bestikke dem, men han blev taget med på stationen. Undervejs bliver han set af Alexander. I mellemtiden har Sergej fået den ide, at han går op til direktøren med en flaske fin vodka, han har haft liggende. Så smider han sprænghovedet ind i limousinen og bliver kørt hjem af direktøren. Her går han direkte i seng, men bliver snart vækket af, at Alexander ringer og fortæller, hvad han har set. De ved ikke, at Nikolai har formået at slippe fri ved at tilbyde højere bestikkelse. Herefter går den vilde opsamlingsrunde, hvor Svetlana lige pludselig har en masse at forklare overfor Gaspar. Sergej har ikke den slags problemer, da han stadig er godt fuld og bare beordrer Nina ind at pakke, mens han stjæler naboens Lada. De mødes udenfor Olgas hus, for hvem det tager at par århundreder at pakke. Pjotr overtaler Sergej og Nina til at køre op på værket efter Jekaterina. Desværre har de problemer i vagten, og Sergej går i panik og drøner væk (pæn håndbremsevending).

Turen ned gennem Armenien går begivenhedsløst, men de har problemer i tolden, da flere af dem ikke har pas med. Lidt bestikkelse og søde ord senere er det dog ordnet. De kører videre, indtil oprørerne fanger dem. Forhøret bliver ikke særlig slemt, og næste morgen kan de gå frit rundt i lejren. Svetlana og Gaspar beslutter sig for at blive, og fortæller tilmed Lesha, at der er uran og en bombe bag i lastbilen. Inden han når at få fat i det, armerer Sergej dog bomben og truer med at sprænge alt i luften. På den måde kommer de resterende ud af lejren. Iusef viser sig som en særdeles hård nød at forhandle med, og han lader sig ikke gå på af, at Sergej igen truer med at sprænge bomben. Tilsidst får de dog forhandlet sig færdig, og Iusef kører dem til Teheran. Bedetiden giver dem lidt problemer, men de kommer af sted til Frankfurt. Nina og Sergej fortsætter til Rusland, Nikolai til USA, Alexander til Frankrig (hvor han dog ikke bliver optaget på Sorbonne), mens Pjotr bosætter sig i Tyskland og Olga ender på et plejehjem samme sted, da hun er helt forvirret over, hvad der foregår.

Konklusion

Først skal det siges, at det at skaffe folk til spiltesten var utroligt svært. Jeg fik mange afbud i sidste øjeblik, hvorfor jeg havde en spiller, der havde læst hele scenariet igennem inden testen, mens Olga var NPC de første to timer, hvorefter den blev overtaget af en spiller, der ikke havde en ærlig chance for at sætte sig ind i figuren. Desuden hastede jeg i starten igennem spillet, fordi jeg havde lovet, at vi ville være færdig klokken tolv. Omstændighederne var ikke ideelle, men det kan man jo heller ikke forlange.

Mit første chok kom allerede med det samme, at jeg satte spillet i gang. Der var ingen intriger kørende. Bagefter sagde spillerne, at de følte sig kastet sig rimelig hårdt ud i det. De ville for eksempel gerne have haft noget mere stemningsbeskrivelse af omgivelserne. Noget jeg havde sjoflet i min iver for at komme hurtigt gennem scenariet. Det ville måske også have givet scenariet en noget anden retning end det gjorde. Der gik ikke lang tid inden situationen var så latterlig, at vi alle sammen lå flade af grin. Det var meget sjovt, men det var ikke det, jeg havde tænkt mig. En del af skylden skal nok også findes i, at jeg er inkarneret Paranoiamaster, og situationen er rimelig absurd i scenariet, så jeg tilknyttede ubevidst alle de sjove kommentarer, som jeg plejer, når jeg spiller dette spil. Det, der specielt triggede denne stemning, var pokerspillet, der gik helt over gevind. En anden ting, som viste sig at være problematisk, var, at Nikolai kørte alene til Iran. Jeg reddede situationen ved at lade Ivan og Vladimir slæbe ham på stationen, hvilket også virkede ganske godt. Det gav virkelig liv i situationen.

Det hele var færdigt efter fire timer uafbrudt spil, hvilket ikke var så sjovt for mig, men hvis man lægger lidt mere i beskrivelserne, går der også mere tid. Hvis man så også kan anspore lidt mere til intriger indbyrdes, så skulle den gerne være ved at være der. Så vil jeg gerne lige fortælle, at spilleren, der spillede Svetlana, fik Iusefs rolle,

da hun blev i oprørslejren. Hun følte det som lidt af en udfordring at blive kastet hovedkuls ud i, men syntes, at det var sjovt. Siden fik hun Ninas rolle, da de stod i lufthavnen.

Spiltesten har fået mig til at tilføje lidt information om den store bygning i karaktererne, hændelsen om ransagelser i del 1 og kort over området, da spillerne efterspurgte dem. Et par andre ting ville jeg også gerne have ændret, men tiden er knap. Jeg håber på, at have noget til scenariemessen på Dag 0, så mød op.

7/2-2K, Ryan Hansen af spiltest d. 3/2

Appendiks C: Karakterer og kort

Alt det løse

Николай Пушкин

Nikolai Pushkin

"Vejen op til kraftværket er blevet mere og mere hullet, de sidste par år. Ja, den kom sig vel aldrig helt over jordskælvet for...ja, det er vel ti år siden. Tiden går hurtigere og hurtigere. Det betyder nu heller ikke så meget, for der er ikke mange, der har midlerne til at køre til arbejde. De eneste køretøjer, der er på vejen nu, er et par Magius. Lastvognen, der har den russiske folkesjæl indbygget. Svære at starte, men når først de er kommet i gang, bliver de ved og ved. Det er godt, at russerne efterlod dem til os, da de forlod landet.

Nå ja, så er der også direktørens luksuriøse Volga. Men chaufføren lister den også op af vejen, for at den ikke skal komme noget til. Han tør heller ikke parkere den tæt på kraftværket, for flere og flere små sten rasler ned fra de forvitrede mure. De eneste, der ikke er ved at falde fra hinanden, er den grimme bygning, håndværkere er ved at bygge omme bag ved værket. Vi kan ikke få noget at vide om den - alle håndværkere undviger spørgsmålet. Nå, det kommer jo nok for dagen..."

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, atletisk bygget, skarpt ansigt, sørgmodige øjne, beroligende stemme, kort hår, mangler højre ringfinger, skjorte og cowboybukser.

Jeg er chauffør på atomkraftværket, og henter og bringer alt fra konvolutter til atombrændsel. Jeg er oprindeligt uddannet som bankmand, men der er ikke brug for mange af min slags for tiden, så jeg blev fyret kort efter frigørelsen. Jeg troede, at dette chaufførjob kun skulle være midlertidigt, men jeg er faktisk kommet til at kunne lide det. Det er ikke særlig indtægtsgivende, men så længe man nyder sit job, er det ikke så slemt. Pengene har dog stadig en vis magt over vores jordiske liv. Derfor var en en lettelse, da

Pjotr kom og spurgte, om jeg ville køre forsendelserne til Iran og aflevere dem. Jeg satte det i værk sammen med Sergej, og vi styrer det sammen. Det giver en tiltrængt indsprøjtning til økonomien. Det eneste, der piner mig, er, at Natasja nok ikke ville have syntes om det...

Natasha og jeg voksede op i Grodovits i det nordlige Armenien. Vi legede sammen, græd sammen, spiste for det meste sammen og blev - da den tid kom - kærester. Vi var adskilt nogle år, da hun tog til Kirovakan for at læse

til frisør. Jeg var udvalgt til at præsentere Sovjetunionen i atletik, så min tid foregik i træningslejre og til stævner - samtidigt havde jeg studierne i økonomi. Vi så ikke meget til hinanden de år, men holdt kontakten vedlige gennem breve.

Da hun var færdig, blev vi gift. Desværre viste det sig snart, at vi ikke kunne få børn. Der gik mange år, hvor vi prøvede, men vi indså efterhånden, at det nok ikke skulle være. Så kom jordskælvet. Den dag vil resten af mit liv martre mig i mine drømme og mine tanker. Jeg var på arbejde i banken, og da det startede, blev vi straks evakueret. Jeg tænkte ikke på andet end Natasha, og da de værste rystelser var overstået, skyndte jeg mig straks hjem. Det var mandag, så Natasha var ikke på arbejde. Overalt var der skrigende og grædende mennesker, brændende bygninger og der begyndte at falde sne, men på det tidspunkt opfattede jeg ikke noget. Det galdt kun om at komme hjem. Allerede inden jeg kom i nærheden af vores hus, begyndte de bange anelser - alle huse i området var som jævnet med jorden. Vores hus var heller ingen undtagelse. Jeg for blindt op ad indkørslen og

begyndte at rode fortvivlet i ruinerne. 5 timer senere fandt jeg Natasha i det, der havde været vores soveværelse. Mit hjerte var lige så knust, som hendes stakkels krop var.

Det tog mere end to år, før jeg rigtig var kommet mig over Natashas død. På det tidspunkt var Armenien blevet selvstændigt, og krisen var over os. Det var derfor heldigt, at jeg fik jobbet som chauffør, da de genåbnede kraftværket. Det passede mig også godt, at komme væk fra Gorovits, som indeholder så mange smertefulde minder. Jeg har fundet mig tilpas i Tsikirsk, selvom mange rynker brynene over en mand i min alder, der lever alene, men jeg vil aldrig kunne finde en erstatning for Natasha. Jeg kunne godt finde på at blive boende her resten af min levetid, men de andre er ved at snakke om, at vi skal stoppe, mens legen er god og forsvinde herfra. Så vidt jeg kan se, er der kun USA at flytte til. Det er det sted i den vestlige verden, hvor der bor flest armeniere, så vi kan nemt falde til der. Jeg har egentlig også altid drømt at se mere af det store land, som jeg engang besøgte i forbindelse med et stævne.

Karakteristika: Afdæmpet, stort savn, gyder olie på vandene, afskyr at være i fokus, ven med alle.

"Det engang hvidt skinnende marmor - signalerende unionens store præstationsevne - er nu sort og forvitret. Det eneste i indgangspartiet, der stadig har en smule glans af fordums vælde, er dørenes håndtag, der bliver holdt skinnende blanke af de mange, daglige favntag med arbejdernes krogede

hænder. Til gengæld slår de indre håndtag langsomt, men sikkert, væggene indenfor til grus - efterladende huller, der vidner om den manglende vedligeholdelse.

Det dyre marmor er kun en tom skal. Indenfor spreder de grå, umalede betonvægge sig ud i komplekset som en labyrint. Skiltene, der skulle vejlede en fremmed, har kun i alt for utilstrækkelig grad nok emalje tilbage på pladen til at kunne være til nogen nytte. Mange vægge har store revner fra gulv til loft. De største er nødtørftigt repareret, men selv denne udbedring er ved at falde af den uforsonlige cement mange steder. Det betyder ikke så meget - dette er kun et sted, man arbejder..."

De andre:

Пётр Крикалев, Pjotr Krikalev

Alder: Ældre

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, trind, rolige øjne, tæt sort hår med grå stænk, veltrimmet skæg, sædvanligvis uniform ellers diskret klædt.

Portvagten på kraftværket som skal sikre, at ingen uvedkommende kommer ind på området, og han kontrollerer alle, der skal ud. Vi hilser hele tiden på hinanden, for jeg kører igennem mange gange om dagen. Derfor har jeg også nærmest fripas til at køre, for han ved, at jeg ikke prøver på noget. Han er en elskelig gammel herre, der elsker at gå og småsnakke, så jeg sidder tit hos ham i porthuset, når jeg ikke har noget at lave. Han er også ofte med oppe på kraftværket i middagspauser og lignende.

Pjotr bor i porthuset i en tilhørende lejlighed sammen med sin kone. Det er nu ikke fordi, man ser ham derinde ret tit. Han har det bedst med at omgås en masse mennesker hele tiden. Alligevel ser man ham ikke i kirken, hvor det meste af Tsikirsk ellers kommer om søndagen, men det må han da om. Pjotr er uvurderlig, når det kommer til salget af uran, for han kan nemlig tale iransk, så han virker som vores tolk. Det er normalt ham, der modtager beskeder fra dem, og nogle gange tager han også med ned til iran.

Олга Горсний, Olga Gorsnij

Alder: Ældre

Fysisk kendetegn: Lav, krumbøjet, skind og ben, rynker, matte øjne, gråt hår, en kjole og et forklæde.

En af rengøringsdamerne på værket. En sød gammel dame, der på trods af sine pessimistiske udtalelser er meget behageligt selskab. Hun snakker meget om sin afdøde mand, som var med til at bygge værket og siden arbejdede på det. Man føler automatisk lidt medlidenhed med hende, når man ser hende, for hun er nærmest kun en skygge af et menneske.

Olga bor i en ussel lejekaserne, hvor der også bor mange andre ældre. Det skulle vist være et plejehjem, men er nu nærmest en menneskelig losseplads, hvor samfundet smider de mennesker, det ikke har brug for længere. Olga er også en ivrig kirkegænger, og hun bruger tit religionen som eksempel. Olga fandt ud af, at vi kørte uran væk fra værket, så hun bad om at få del i fortjenesten. Det gør ikke så meget - det varmer at se det gamle skinds glæde, når man giver hende pengene.

Сергей Нерин, Sergej Nerin

Alder: Meget midaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, kraftig, tyrenakke, buskede øjenbryn, dybe øjne, overalls og andet arbejdstøj.

Lagerbestyreren på værket. Han har ikke meget at holde styr på, men han prøver at gøre sit job så godt som muligt. Vi snakker også en hel del sammen, for når han har bestilt noget og endelig fået fat i det, så er det mig, der henter det. Jeg kører også overskudssager væk. Han er en stor mand, der gerne vil have sin vilje, og han kan lide at kommandere med folk, men hvis man ikke lader sig underkue, så accepterer han en som sin ligemand. Engang imellem virker han lidt uselvstændig, men dog kun i glimt.

Sergej bor også i Tsikirsk sammen med sin kone. Han er en typisk familiefar og har vist to børn, der er flyttet hjemmefra. Man kan godt mærke på ham, at han engang var i militæret. Sergej og jeg styrer sammen hele arbejdet med at sælge uran, og uden os ville det vist falde fra hinanden.

Александр Таренков, Alexander Tarenkov

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: Over middelhøjde, mager, senet, kende usund hud, pokerøjne, briller, tjavset frisure, skødesløs påklædning.

Sergejs medhjælper på lageret. Han er en mellemting mellem arbejdshest og stikirenddreng. Han har et eller andet ubehageligt over sig, men han er Sergej en god støtte også på andre måder end rent arbejdsmæssigt, så det er nok bare hans udsæende, der frastøder mig. Det har måske også lidt

at gøre med, at han altid virker som om, han konspirerer mod alt og alle. Det er underligt - jeg plejer ellers ikke dømmе folk på udseendet alene.

Alexander bor vist sammen med en kæreste nede i byen, ellers er det eneste, jeg ved om ham, at han engang studerede på universitetet i filosofi, men hvorfor, han ikke blev færdig, ved jeg ikke. Han er mest med, fordi Sergej gerne vil have det. Jeg kunne nu godt undvære ham.

Светлана Борщяя, Svetlana Borshaya

Alder: Lidt ung/Begyndende midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, slank, høje kindben, spids næse, brændende øjne, businessklædt, knold i nakken.

En bogholder, der holder regnskab med, hvad der er på lageret. Hun opfører sig meget stramt, men jeg har på fornemmelsen, at der gemmer sig en mere glad og livlig kvinde bag skallen. Men det er vel heller ikke særlig nemt at gøre karriere i et mandejob.

Jeg har set Svetlana i byen med en mand en gang og har hørt gennem Sergej, at hun er gift, så jeg antager, at det er hendes mand, men ellers kender jeg ikke noget til hendes privatliv. Hun dækker over, at vi tager uranen ved at ændre på tallene i hendes regnskab.

"Jeg kører ind som sædvanlig gennem porten og hilser på Pjotr, men han står der ikke - istedet er der en soldat. Lidt længere fremme står et par soldater, der begynder at sigte på mig, så jeg stopper straks og stiger ud. Det varer lidt, inden jeg får forklaret dem, at jeg arbejder der dagligt og er vant til bare at køre igennem, men til sidst falder de ned. Lidt efter møder jeg Pjotr, som åbenbart er sat fra bestillingen. Vi beslutter os for at gå op at kigge til dem oppe på lageret. Undervejs fortæller Pjotr, hvordan soldaterne har beslaglagt porthuset og nu kontrollerer alle grundigt. Sergej, Alexander og Svetlana står og snakker, da vi kommer ind. De ved heller ikke, hvorfor der er alle disse soldater over det hele. En gryende frygt siger mig, at der er en af disse mennesker, der har sladret - men åbenbart ikke navnene, for så ville vi ikke stå her. Hvem af dem kan det være og hvorfor? Hvorfor ikke opgive navnene? Min første tanke er, at forræderen er Alexander, men man skal ikke drage forhastede beslutninger..."

Сергей Нерин

Sergej Nerin

"Vejen op til kraftværket er blevet mere og mere hullet, de sidste par år. Ja, den kom sig vel aldrig helt over jordskælvet for...ja, det er vel ti år siden. Tiden går hurtigere og hurtigere. Det betyder nu heller ikke så meget, for der er ikke mange, der har midlerne til at køre til arbejde. De eneste køretøjer, der er på vejen nu, er et par Magius. Lastvognen, der har den russiske folkesjæl indbygget. Svære at starte, men når først de er kommet i gang, bliver de ved og ved. Det er godt, at russerne efterlod dem til os, da de forlod landet.

Nå ja, så er der også direktørens luksuriøse Volga. Men chaufføren lister den også op af vejen, for at den ikke skal komme noget til. Han tør heller ikke parkere den tæt på kraftværket, for flere og flere små sten rasler ned fra de forvitrede mure. De eneste, der ikke er ved at falde fra hinanden, er den grimme bygning, håndværkere er ved at bygge omme bag ved værket. Vi kan ikke få noget at vide om den - alle håndværkere undviger spørgsmålet. Nå, det kommer jo nok for dagen..."

Alder: Meget midaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, kraftig, tyrenakke, buskede øjenbryn, dybe øjne, dyb mumlende stemme, kortklippet, gråt hår, overalls og andet arbejdstøj.

Jeg er bestyrer af lageret på atomkraftværket, og hvis der er nogen, der vil have noget, så må de komme og bede om det hos mig. Det kan godt være, at direktøren oppe på sit kontor tror, at han styrer det hele, men uden mig, er der ikke noget, der kan fungere her på stedet. Alle ting går gennem mig. Selv den uran, de høje ingeniører bruger i deres reaktor, har jeg kommandoen over - her ude på lageret. Det er også derfor, at jeg styrer vores lille salg til iranerne. Jeg skaffer den uran, som skal sælges og bestemmer, hvornår den skal afsted. Det var som i de gode gamle dage i Den Røde Hær. Det

var tider den gang. Sovjetunionens magt var på sit højeste, og der var en million mand under de røde, smældende faner. De store parader, hvor vi virkelig viste verden, hvilken stormagt vi var. Hele brigader marcherende forbi generalerne og den øverste sovjet - efterfulgt af atomvåbnene, der fik de vestlige kapitalister til at ryste af skræk. Jeg havde mit kompagni med inde en gang til en sådan parade i Kreml. Det var dengang, jeg mødte Nina. Der var en del rejsen frem og tilbage i tiden efter, men tilsidst indvilgede hun på at gifte sig med mig og rejse med til Jerevan. Vi blev gift i Moskva, for Nina

var ikke troende. De næste par år, var familien det eneste, der betød noget. Vores børn blev født. Vi fik en hund, Laika, og alt var fryd og gammen. Karriereren blev ladet lidt i stikken, men det var ikke så vigtigt.

Så kom jordskælvet. Alle i Armenien vil huske det, til den dag de dør. Vi var heldige, at vores hus kun tog mindre skade. Et par reparationer, som vi selv kunne ordne. Det mest frustrerende var, at Den Røde Hær ikke måtte foretage sig noget. Vi sad bare og så hjælpeløse til, mens folk led rundt om os. Da der samtidigt var nye vinde i Hæren, hvor de ville have nye folk ind, besluttede jeg mig til - et år efter, da kontrakten løb ud - at søge nye græsgange. Jeg fik et job på et lille lokalt lager, som lige gav til føden og lejen. Det var ikke lige et ønskejob, men når man har en familie at tænke på, så kan man ikke være vanskelig. Det blev værre de næste par år, for med Armeniens frigørelse og blokaderne mod os, så blev der mindre og mindre at leve for.

Derfor var det også et stort skridt fremad, da jeg fik jobbet på atomkraftværket, da det genåbnede, for det var der væsentligt flere penge i. Jeg fik også folk under mig til at styre lageret. Et tydeligt tegn på, at det er en mere

betydningsfuld stilling. Selv denne indtægt blev dog mindre og mindre, efterhånden som forsyninger udefra svandt ind.

Redningen blev de små sendinger til Iran. Nikolai kom og forhørte sig forsigtigt, om det var muligt at få fat i uran fra lageret. Jeg var lidt mistænksom over denne forespørgsel uden om de almindelige kommandoveje, men da han fortalte mig, hvor mange penge, disse iranere var parate til at betale for en smule uran, som vi i forvejen havde nok af - ja, så gik jeg ind og tog føringen, så det kunne forløbe mest effektivt. Nu kan jeg endelig give min kone det, hun ønsker sig. Børnene får også rigeligt, selvom de er flyttet hjemmefra. Hvad andet end en god start i livet, kan man give sine børn?

Jeg passer selvfølgelig på, at det ikke bliver for tydeligt. Det vi gør, er nok ikke helt fint i kanten, men der er vel ikke nogen, der kan få ondt i røven over det. Hvis iranerne vil have lidt uran, kan det vel ikke skade.

Jeg er dog bange for, at vi snart må forlade landet. Vi tager til Rusland efter den næste sending. Jeg har bare ikke fortalt Nina det endnu - jeg har simpelthen ikke haft modet, men der er ingen vej udenom. Vi må stoppe, mens legen er god.

Karakteristika: Reaktionær, brysk, familiefar, militaristisk, russisk bjørn, konge i eget land.

"Det engang hvidt skinnende marmor - signalerende unionens store præstationsevne - er nu sort og forvitret. Det eneste i indgangspartiet, der stadig har en smule glans af fordums vælde, er dørenes håndtag, der bliver holdt skinnende blanke af de mange, daglige favntag med arbejdernes krogede

hænder. Til gengæld slår de indre håndtag langsomt, men sikkert, væggene indenfor til grus - efterladende huller, der vidner om den manglende vedligeholdelse.

Det dyre marmor er kun en tom skal. Indenfor spreder de grå, umalede betonvægge sig ud i komplekset som en labyrint. Skiltene, der skulle vejlede en fremmed, har kun i alt for utilstrækkelig grad nok emalje tilbage på pladen til at kunne være til nogen nytte. Mange vægge har store revner fra gulv til loft. De største er nødtørftigt repareret, men selv denne udbedring er ved at falde af den uforsonlige cement mange steder. Det betyder ikke så meget - dette er kun et sted, man arbejder..."

De andre:

Александр Таренков, Alexander Tarenkov

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: Over middelhøjde, mager, senet, en kende usund hud, pokerøjne, briller, tjavset frisure, skødesløs påklædning.

Min lagermedarbejder og trofaste ven. Han støtter mig i arbejdet på lageret og giver også altid et godt råd med på vejen, når man har brug for det. Han hjælper mig også med temperamentet, og så er han altid levende interesseret i, hvordan jeg har det. Jeg behandler ham næsten ikke som underordnet længere, men det ville heller ikke være retfærdigt - jeg tror faktisk, at jeg ville have ham som efterfølger, hvis det ikke var fordi, vi skulle rejse til Rusland. Man skal ikke dømme ham på hans lidt dårlige udseende, for han har et hjerte af guld, og han øser gerne fra det. Mange gange har hans gode råde vist sig at være den bedste problem, der ellers så helt uoverskueligt ud.

Alexander bor sammen med sin kæreste. De må snart skulle giftes. Han har studeret filosofi på universitetet, men måtte springe fra, fordi han ikke havde noget at leve for. Han passer også meget bedre her. Han hjælper mig med at styre vores salg, og det er virkelig en lettelse.

Николай Пушкин, Nikolai Pushkin

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, atletisk bygget, skarpt ansigt, sørgmodige øjne, kort hår, mangler højre ringfinger, skjorte og cowboybukser.

Chaufføren der henter alting, jeg bestiller, selvom det er svært at skaffe noget disse dage. Vi ses rimelig tit og han er en fyr, man har svært ved ikke at synes om, selvom det sommetider virker lidt overdrevet,

at han bliver ved med at sørge over sin kone, der døde i jordskælvet. Vi andre mistede også folk, vi havde kære, men man må videre her i livet. Det kan ikke nytte noget at græde over spildt mælk Nikolai bor alene, hvilket må siges at være helt uacceptabelt for en mand i hans alder. Han burde tage sig en ny kone. Han sørger for at sagerne bliver kørt til Iran om natten.

Светлана Борщяя, Svetlana Borshaya

Alder: Lidt ung/Begyndende midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, slank, høje kindben, spids næse, brændende øjne, businessklædt, knold i nakken.

Bogholderen, der holder styr på, hvad vi har på lageret. Godt nok er der ligestilling, men sådan en kvinde burde være hjemme og passe børn og mand, men de har ikke fået nogen endnu. Det virker også som om, at hun er opsætsig mod mig, men jeg kan ikke fange hende i det. Vi snakker sammen som kolleger, men heller ikke mere. Hun må gerne vide, at hun er under mig.

Svetlana bor sammen med sin mand. Man ser ikke meget til dem i det sociale liv, men det kan være, de er hjemme at råde bod på de manglende børn, he, he. Hendes mand er en eller anden intetsigende fabriksarbejder, men det viser bare, hvor hun hører til. Svetlana dækker over den manglende uran i regnskaberne, så det ikke opdages.

Олга Горсний, Olga Gorsnij

Alder: Ældre

Fysisk kendetegn: Lav, krumbøjet, skind og ben, rynker, matte øjne, gråt hår, en kjole og et forklæde.

En rengøringsdame, der blandt andet gør rent på lagerkontoret. Hun er irriitation uden lige, for hun går altid rundt og lusker. Desuden er hun en pestilens uden lige, når hun begynder at mumle om hendes mand, der arbejdede på værket. Hvis bare der var en måde at slippe af med hende.

Olga bor vist i en ussel lejekaserne, hvor der også bor mange andre ældre. Det skulle vist være et plejehjem, men er nu nærmest en menneskelig losseplads, hvor samfundet smider de mennesker, det ikke har brug for længere, og der hører hun til. Det værste er, at hun kun får en del af fortjenesten fra uranen, fordi hun afslørede os og truede os med at gå til direktionen. Gid Fanden havde det kvindemenneske.

Пйотр Крикалев, Pjotr Krikalev

Alder: Ældre

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, trind, rolige øjne, tæt sort hår med grå stænk, veltrimmet skæg, sædvanligvis uniform ellers diskret klædt.

Portvagten, der tager sig af at kontrollere folk, der vil ind på eller ud fra kraftværkets område. Han er en lidt pudsig mand, der elsker at snakke. Han dukker tit op i frokostpausen for lige at få en sludder for en sladder. Jeg kan dog ikke rigtig se, hvad jeg skal have med ham at gøre, men det er han åbenbart ligeglad med.

Pjotr bor sammen med sin kone i en lejlighed, der ligger i forlængelse af porthuset. Det er sjældent, man ser ham nede i byen - værket er åbenbart nok for ham. Pjotr er den eneste af os, der kan iransk, så han fungerer som tolk, og så kunne vi alligevel ikke liste os forbi hans hun uden, at han opdagede det.

"Jeg, lagerbestyrer og gammel løjtnant, bliver stoppet ved porten af en flok menige! Mit sind var lige ved at koge over, da de tilmed ville kropsvisitere mig. Da jeg pure nægtede, begyndte de at true mig med deres geværer, så jeg måtte lade dem gøre det, men ikke med min gode vilje. Nogen, NOGEN kom til at høre for det her. Jeg storkede ind i værket og fik næsten en prop, da jeg så, at nogle andre menige var ved at gennemrode mit lager. Jeg begyndte at råbe og smælde af dem, men så kom Alexander heldigvis og dæmpede mig ned. Han nåede lige at få mig ned inden Svetlana kom. Jeg skulle jo nødig tabe mere ansigt end højst nødvendigt. Det begyndte at dæmre for mig, at det her måske havde noget med sendingerne at gøre. En af os måtte have forrådt de andre, men hvem? Og hvorfor gav denne Judas ikke bare navnene? Det er måske en, der bare vil lave rav i den og ødelægge det hele? I så fald ved jeg godt, hvem det er. Den lusepels af en gammel kælling - hun skal komme til at betale for det her, det er helt sikkert..."

Александр Таренков

Alexander Tarenkov

"Vejen op til kraftværket er blevet mere og mere hullet, de sidste par år. Ja, den kom sig vel aldrig helt over jordskælvet for...ja, det er vel ti år siden. Tiden går hurtigere og hurtigere. Det betyder nu heller ikke så meget, for der er ikke mange, der har midlerne til at køre til arbejde. De eneste køretøjer, der er på vejen nu, er et par Magius. Lastvognen, der har den russiske folkesjæl indbygget. Svære at starte, men når først de er kommet i gang, bliver de ved og ved. Det er godt, at russerne efterlod dem til os, da de forlod landet.

Nå ja, så er der også direktørens luksuriøse Volga. Men chaufføren lister den også op af vejen, for at den ikke skal komme noget til. Han tør heller ikke parkere den tæt på kraftværket, for flere og flere små sten rasler ned fra de forvitrede mure. De eneste, der ikke er ved at falde fra hinanden, er den grimme bygning, håndværkere er ved at bygge omme bag ved værket. Vi kan ikke få noget at vide om den - alle håndværkere undviger spørgsmålet. Nå, det kommer jo nok for dagen..."

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: Over middelhøjde, mager, senet, kende usund hud, pokerøjne, pudsig indeklemt stemme, briller, tjavset frisure, skødesløs påklædning.

Jeg er lagermedarbejder på atomkraftværket. Det er mig, der må slæbe rundt på alt muligt, når det passer lagerbestyreren. Jobbet er langt under min standard, men hvad gør man ikke for at overleve? Jeg var student på filosofi-studiet på universitetet i Jerevan, men da frigørelsen fra Sovjetunionen rullede hen over landet, kom armodet i kølvandet. Ingen havde brug for akademikere, og vores lærere forlod universitetet i stor stil. De havde deres familier at tænke på. Det hjalp heller ikke, at jordskælvet et par år for inden havde gjort boligsituationen ulidelig og derudover gjort universitetet et

farligt sted at opholde sig. Uden undervisning og uden støtte fra staten var vi, de studerende, nødt til at forlade vores studier og søge det arbejde, vi kunne få. Jeg kom ind på kraftværket ved et tilfælde. Det er et ynkeligt job, men hvor lidt vi end vil det, så betyder penge alt for meget i vores liv. Det moderne menneske er blevet materialistisk og liv opgøres igen i goder.

Hvad kan jeg, en fattig student, stille op? Jeg er nødt til at sælge uran til iranerne for at kunne leve et anstændigt liv. Selv det er ikke engang nok. Jeg tager et par ting fra lageret en gang imellem til at sælge nede i Tsikirsk. Med den

løn jeg får, er det ikke andet end rimeligt. Jeg er skabt til at lede - ikke blive ledet, men det er der ikke nogen, der anerkender. Min yndlingsfilosof er Platon, og specielt i "Staten", hvor han argumenterer for, at en oplyst elite af filosoffer er bedst egnet til at styre et samfund. Hvis bare man kunne gennemføre det.

Jeg må snart væk herfra. Jeg har tænkt på at rejse til udlandet, for at få et anstændigt liv. Det er også derfor, at jeg har fået de andre på ideen, at vi skal stoppe, mens legen er god og flytte til udlandet - uden at de andre bemærkede, at det var mig, der fik dem på den...selvfølgelig. Nu kan vi tage til landet, hvor sofistifikation og nobilitet er arvedyder, Frankrig. Det hjælper også, at der bor så mange armeniere, der allerede bor der. Et tydeligt tegn på, at armeniere er et folk med sans for smag. Min store drøm er at komme til at studere på Sorbonne. Det ville være det ypperste.

Min mor lever i sit gamle hus i Brikil. Stedet er ved at falde sammen, for der bliver kun lappet på tingene efter, at far døde i jordskælvet. Fra den dag, gik mor ligesom i stå. Jeg savner ham

ikke, for han var altid imod, at hans søn skulle "fise den af med hovedet i en bog" istedet for at arbejde i marken. Min mor savner jeg heller ikke rigtig og det er da også sjældent, at jeg besøger hende, men det er da rart, at hun en gang imellem sender en trøje. Dem er der ikke noget at beklage på.

Der er heller ikke ret meget, der binder mig her længere. Jo da, jeg har en kæreste, jeg bor sammen med, men jeg holder hende nærmest, fordi det er dejligt at have sådan en i huset. Maden og opvasken laver jo ikke sig selv. Det ville faktisk være hende en god lektion, at jeg rejste. Hun er begyndt at snakke om børn og ægteskab. Den slags skal jeg ikke være med til - man kan ikke binde Alexander Tarenkov. Desuden kan jeg ikke rigtig få mig selv til at blive gift, for jeg føler ligesom, at man skal være rigtig troende for at gøre det, og jeg er da godt nok i kirke hver søndag, men jeg har aldrig kunnet tro oprigtigt på det. Jeg føler, at jeg burde. Jeg kommer altid til at tænke på den her danske filosof, som siger at det største i verden er at tro.

Karakteristika: Intellektuel, narcissistisk, overlegenhedsfølelse, arbejder i det skjulte, altid to skridt foran.

"Det engang hvidt skinnende marmor - signalerende unionens store præstationsevne - er nu sort og forvitret. Det eneste i indgangspartiet, der stadig har en smule glans af fordums vælde, er dørenes håndtag, der bliver holdt skinnende blanke af de mange, daglige favntag med arbejdernes krogede hænder. Til gengæld slår de indre håndtag langsomt, men sikkert, væggene indenfor til grus - efterladende huller, der vidner om den manglende vedligeholdelse.

Det dyre marmor er kun en tom skal. Indenfor spreder de grå, umalede betonvægge sig ud i komplekset som en labyrint. Skiltene, der skulle vejlede en fremmed, har kun i alt for utilstrækkelig grad nok emalje tilbage på pladen til at kunne være til nogen nytte. Mange vægge har store revner fra gulv til loft. De største er nødtørftigt repareret, men selv denne udbedring er ved at falde af den uforsonlige cement mange steder. Det betyder ikke så meget - dette er kun et sted, man arbejder..."

De andre:

Сергей Нерин, Sergej Nerin:

Alder: Meget midaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, kraftig, tyrenakke, buskede øjenbryn, dybe øjne, overalls og andet arbejdstøj. Lagerbestyreren, som jeg arbejder under. Han er en gammel nar, der tror han styrer alt. Det er til at grine af, hvis ikke det var fordi, jeg er nødt til at adlyde den tyran. Lageret er hans liv og kongerige. Det giver mig dog stor tilfredsstillelse at vide, at han er blevet en marionetdukke i mine hænder. Med små forslag og gode råd er han blevet afhængig af min ledelse. Det er til at grine af, når han kommer og vil have et råd, men stadig vil virke som om, at han gør mig en tjeneste ved at spørge. Men det gør man selvfølgelig ikke, når man er dukkeføreren.

Sergej bor sammen med sin kone, Nina. Desuden har han to børn, som er flyttet hjemmefra. Han var i sin tid en del af Den Røde Hær, hvilket han altid bringer frem. Jeg kan ikke rigtig se, hvad der er at være stolt af, men alt skal absolut sammenlignes med tiderne dengang. Man får sådan en lyst til at bede ham at holde kæft bare en enkelt gang, men det er en del af spillet. Man må finde sig i det, når man er den grå eminence.

På trods af Sergejs uselvstændighed - vi kunne sælge noget til Iran uden Sergej ville opdage det - så han er indiskutabelt medlem af gruppen, og det passer mig fint, at han vil lege leder. Så kan jeg styre det hele.

Светлана Борщяя, Svetlana Borshaya:

Alder: Lidt ung/Begyndende midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, slank, høje kindben, spids næse, brændende øjne, businessklædt, knold i nakken, hård stemme.

Bogholderen, der holder styr på, hvad der er på lageret. Det tager hun åbenbart meget højtideligt. Hun behandler mig som skidt, men heldigvis er hun underlagt Sergej - så jeg kan få hende ned med nakken på den måde, den mær. Hun er fuldstændig kold og korrekt lige godt hvornår, man møder hende.

Hun bor sammen med sin mand nede i byen, en fabriksarbejder. Jeg ser hende sjældent i byen, så hun sidder vel og kukkelurer i deres lille lejlighed og kikker på hinanden. Man ser hende heller ikke i kirke, men hver sin lyst. Svetlana er desværre meget nødvendig for, at vi kan få uran ud af lageret. Hun dækker over de forsvundne ting i regnskaberne, så det ikke kan ses.

Николай Пушкин, Nikolai Pushkin

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, atletisk bygget, skarpt ansigt, sørgmodige øjne, kort hår, mangler højre ringfinger, skjorte og cowboybukser.

Chaufføren på værket. Vi på lageret har en del med ham at gøre, for han henter og bringer alt, som har med omverdenen at gøre. De ting, han kommer med, bliver lagt ind på lageret, hvor vi så fordeler det hele videre. Det virker som om, at han altid skal blære sig med, hvor flot en krop han har, og han er svær at have en diskussion med, men på bunden virker han som en rimelig OK fyr.

Nikolai bor for sig selv. Det er vist noget med, at hans kone døde under jordskælvet, men han er ikke meget for at snakke om det. I det hele taget er det svært at finde ud af noget om Nikolai, men det er måske fordi, han er så kedelig. Nikolai kører uranen til Iran om natten og afleverer den. Derfor er han også en af hjørnestenene i foretagendet - og bortset fra mig - det nærmeste vi kommer en leder.

Пётр Крикалев, Pjotr Krikalev

Alder: Ældre

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, trind, rolige øjne, tæt sort hår med grå stænk, veltrimmet skæg, sædvanligvis uniform ellers diskret klædt.

Portvagten, som tjekker alle folk og køretøjer, der vil ind eller ud fra værkets område. Jeg hilser på ham hver morgen og aften, men det er også det eneste. Derudover elsker han at gå rundt at snakke med folk på værket, men jeg undgår ham så vidt muligt, for han er en særling. Han snakker vidt og bredt om løst og fast, som om han er et tosehoved, men pludselig kommer der en skarpsindig bemærkning, der overrumpler en. Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal forholde mig til ham.

Pjotr bor i porthuset i en tilhørende lejlighed sammen med sin kone. Han tilbringer vist al sin tid på værket. Han er vores tolk, for han er den eneste af os, der kan iransk. Derudover ville det nok være svært at få noget forbi ham uden, at han opdagede det.

Олга Горсний, Olga Gorsnij

Alder: Ældre

Fysisk kendetegn: Lav, krumbøjet, skind og ben, rynker, matte øjne, gråt hår, en kjole og et forklæde.

En rengøringsdame, der blandt andet har vores lagerkontor som område. Jeg snakker ikke meget med hende, for det er meget svært at komme i kontakt med hende, og hvis man endelig gør, så er det eneste, hun kan snakke om sin afdøde mand og varsler om alle mulige ulykker.

Olga bor i en ussel lejekaserne, hvor der også bor mange andre ældre. Det skulle vist være et plejehjem, men er nu nærmest en menneskelig losseplads, hvor samfundet smider de mennesker, det ikke har brug for længere. Olga kom engang til at se os læsse lastvognen med uran, og hun truede Sergej til at få en del af fortjenesten. Hvis det stod til mig, så gav vi hende den kolde skulder.

"Det er soldater, der kontrollerer folk ved porthuset i dag, og de er grundige. Man skal være heldig, hvis man ikke bliver kropsvisiteret. Inde på området myldrer det også med soldater. Mange ser ud til at holde vagt, skønt der næsten aldrig er nogen, der gider at komme på værket, medmindre de har et ærinde. Selv inde på lageret er der soldater - de går og roder alt igennem Sergej står og er ved at sprænge i luften, så jeg skynder mig hen for at berolige ham. Han siger, at han er frataget kommandoen over lageret, og at de vil gennemgå det hele. Har nogen sladret om vores små handler? Det kan næsten kun være en indefra, men hvem? Der er åbenbart ikke afsløret navne endnu, så hvem det end er, så vil personen vist gerne have pengene fra den sidste sending med. Hvorfor har forræderen så sagt noget allerede nu? Svetlana kommer ind ad døren i sædvanlig målbevidst stil. Ud af øjenkrogen ser jeg et undertrykt smil - det kunne lige ligne hende at have skabt ravagen..."

Светлана Борщяя

Svetlana Borshaya

"Vejen op til kraftværket er blevet mere og mere hullet, de sidste par år. Ja, den kom sig vel aldrig helt over jordskælvet for...ja, det er vel ti år siden. Tiden går hurtigere og hurtigere. Det betyder nu heller ikke så meget, for der er ikke mange, der har midlerne til at køre til arbejde. De eneste køretøjer, der er på vejen nu, er et par Magius. Lastvognen, der har den russiske folkesjæl indbygget. Svære at starte, men når først de er kommet i gang, bliver de ved og ved. Det er godt, at russerne efterlod dem til os, da de forlod landet.

Nå ja, så er der også direktørens luksuriøse Volga. Men chaufføren lister den også op af vejen, for at den ikke skal komme noget til. Han tør heller ikke parkere den tæt på kraftværket, for flere og flere små sten rasler ned fra de forvitrede mure. De eneste, der ikke er ved at falde fra hinanden, er den grimme bygning, håndværkere er ved at bygge omme bag ved værket. Vi kan ikke få noget at vide om den - alle håndværkere undviger spørgsmålet. Nå, det kommer jo nok for dagen..."

Alder: Lidt ung/Begyndende midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, slank, høje kindben, spids næse, brændende øjne, businessklædt, knold i nakken, hård stemme.

Jeg er bogholder på lageret, hvilket kræver sin kvinde - specielt fordi det er et mandejob. Under unionen påstod de godt nok, at der var ligestilling, men det så vi ikke meget til. Det er ikke blevet bedre siden. Jeg holder styr på, hvad der bliver bragt ind, og hvad der bliver hentet ud af lageret. Jeg har en komplet oversigt over, hvad der er på lageret. Det er også derfor, at de andre kom til mig, da de ville sælge uranen. Jeg skal dække over dem, så det ikke kan ses i regnskaberne, at uranen mangler. Hvad, de ikke ved, er, at jeg fører to regnskaber. Det er et stort arbejde, men det er min livline, hvis noget

skulle gå galt. Den ene viser de ægte tal, mens den anden dækker over det manglende atombrændsel. Salget giver da ganske godt, men jeg kunne nu godt overleve på min almindelige løn, når jeg slår det sammen med min kærestes. Men selve fornemmelsen af at få systemet ned med nakken er nok. Det er den slags, der holder mig oppe.

Det er hårdt at være socialist i disse tider. Alle mistager os for kommunister, som vi ellers ikke vil vide af. Den er slået fejl, og nu er det på tide, at noget nyt kommer til. Det kan ikke passe, at Armenien skal omdannes til et stakkels,

kapitalistisk land. Vi har trællet længe nok under kommunismen, men det giver os den fordel, at det er nemmere at gå over til sand socialisme, hvor alle virkelig er lige. Det går dog stærkt i den forkerte retning. Gaspar, min kæreste, og jeg snakker tit om det, og vi er enige om, at der snart må gøres noget.

Jeg mødte Gaspar i Jerevan, hvor jeg var i lære som bogholder. Han er den skønneste mand, jeg nogensinde har mødt, men vi er begge enige om, at vi ikke vil giftes. Kirken siger os ikke noget. Vi udgiver os dog for at være gift, for her på stedet kan det ikke gå an, at to mennesker bor sammen. Den eneste, der ved det, må være præsten i byen - den mand, der bedst kan acceptere det. Gaspar arbejder for tiden nede i Tsikirsk på en fabrik, der laver dåsemad. Det er ikke et videre spændende job, men sammen med min indtægt bringer det mad på bordet. Mine bedste stunder tilbringer jeg sammen med Gaspar derhjemme. Vi diskuterer politik, filosofi, spiller skak eller bare slapper af. Jeg kan ikke forestille mig et liv uden Gaspar. Jeg

har også en ting, som jeg ikke har fortalt ham endnu, men jeg skal lige finde det rigtige tidspunkt: Jeg er to måneder henne. Det kan ikke ses endnu, men det kommer nok snart. Jeg håber, Gaspar bliver glad, men det er jeg sikker på, at han gør.

Det ville også have glædet mine forældre. De kunne aldrig acceptere, at vi ikke ville giftes. Det gik så vidt, at min far nægtede at se Gaspar i huset. Vi fik aldrig løst konflikten på en ordentlig måde, for mine forældres hus lå kun 50 km fra jordskælvets centrum, så det blev jævnet med jorden. Mine forældre nåede aldrig ud. Jeg troede, at jeg var kommet over det, men med en lille på vej, vælder det hele frem i mig igen.

Nu snakker de andre om, at vi er nødt til at flygte herfra. Det eneste sted, hvor det skulle være, er Cuba. Jeg ved ikke, hvor de andre havde tænkt sig, at vi skulle hen, men jeg tager kun med til Cuba. Ellers må jeg jo fortælle direktionen, at der mangler noget på lageret, som skulle være der - ifølge mine papirer...

Karakteristika: Socialist/rødstrømpe, ulv i fåreklæder, ensidig, isdronning udadtil/følelsesladet indeni.

"Det engang hvidt skinnende marmor - signalerende unionens store præstationsevne - er nu sort og forvitret. Det eneste i indgangspartiet, der stadig har en smule glans af fordums vælde, er dørenes håndtag, der bliver holdt skinnende blanke af de mange, daglige favntag med arbejdernes krogede hænder. Til gengæld slår de indre håndtag langsomt, men sikkert, væggene indenfor til grus - efterladende huller, der vidner om den manglende vedligeholdelse.

Det dyre marmor er kun en tom skal. Indenfor spreder de grå, umalede betonvægge sig ud i komplekset som en labyrint. Skiltene, der skulle vejlede en fremmed, har kun i alt for utilstrækkelig grad nok emalje

tilbage på pladen til at kunne være til nogen nytte. Mange vægge har store revner fra gulv til loft. De største er nødtørftigt repareret, men selv denne udbedring er ved at falde af den uforsonlige cement mange steder. Det betyder ikke så meget - dette er kun et sted, man arbejder..."

De andre:

Сергей Нерин, Sergej Nerin

Alder: Meget midaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, kraftig, tyrenakke, buskede øjenbryn, dybe øjne, overalls og andet arbejdstøj. Lagerbestyreren, som jeg arbejder under. Han skal sørge for, at der altid er det på lager, der er brug for, men det er et umuligt job for tiden. Vi snakker en del, hvilket jo er naturligt eftersom vi arbejder så tæt sammen, men der er altid en eller anden kløft mellem os, som gør et egentlig venskab umuligt. Det hjælper heller ikke, at hans bestemmende, autoritære facon får mig til at ville være på tværs, men det er lidt latterligt, for han er faktisk rimeligt uselvstændig.

Sergej bor med sin kone nede i byen. Han har to børn, som er flyttet hjemmefra, og som jeg en gang imellem for en historie om. Han elsker også at fortælle om hans tid i militæret, men man bliver efterhånden træt af at høre det igen og igen. Sergej prøver at styre handelen med uran, men alting foregår rundt om ham. Vi kunne dog ikke fjerne noget uden at han vidste det. Lageret er hans liv og kongerige.

Александр Таренков, Alexander Tarenkov

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: Over middelhøjde, mager, senet, kende usund hud, pokerøjne, briller, tjavset frisure, skødesløs påklædning.

Sergejs medhjælper, der skal hjælpe ham med at flytte ting rundt og lignende. En kombineret arbejdshest og stikirenddreng, men det virker nu som om, at Sergej alligevel må gøre det meste selv. De er nu rigtig gode venner, og han støtter Sergej utroligt meget - også udover arbejdet. Jeg kan dog ikke rigtig klare ham. Der er et eller andet ved ham, der er utroligt øretæveindbydende, så jeg plejer bare at være kold overfor ham. Han har nogenlunde samme attitude til mig, så det er jo meget godt.

Alexander bor sammen med sin kæreste, men det er også det eneste, jeg ved. Vi omgås ikke socialt, men Sergej siger, at han har gået på universitetet, men ikke gjorde det færdigt. Det kan jeg godt forestille

mig. Alexander laver vist ikke ret meget fornuftigt, når det kommer til handlen med uran. Så vidt jeg kan se, så kunne vi godt undvære ham.

Олга Горсний, Olga Gorsnij

Alder: Ældre

Fysisk kendetegn: Lav, krumbøjet, skind og ben, rynker, matte øjne, gråt hår, en kjole og et forklæde. En rengøringsdame, som man ikke andet end kan holde af. Hun er et gammelt skind, man tit kan se gå og snakke med sig selv. Hun gør blandt andet rent på lagerkontoret, så vi ser hende tit. Hun snakker næsten altid om sin afdøde mand, der var med til at bygge værket, og siden arbejdede her. Også selvom man har hørt om ham til hudløshed, så kan man ikke nænne at afbryde hende. Jeg må jo nok indrømme, at hun rammer et ømt punkt hos mig.

Olga bor i en ussel lejekaserne, hvor der også bor mange andre ældre. Det skulle vist være et plejehjem, men er nu nærmest en menneskelig losseplads, hvor samfundet smider de mennesker, det ikke har brug for længere. Hun har også snakket om en søn, der arbejder i Jerevan, men han besøger hende vist aldrig. Fra de andre har jeg også hørt, at hun er en ivrig troende, og det siger ikke så lidt her. Olga så vistnok de andre læsse lastbilen med uran - siden har hun været en af os.

Николай Пушкин, Nikolai Pushkin

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, atletisk bygget, skarpt ansigt, sørgmodige øjne, kort hår, mangler højre ringfinger, skjorte og cowboybukser.

Chaufføren, der henter og bringer varer til værket. Vi ser en del til ham, for han afleverer alt på lageret. Han er en flot mand, der dog virker, som om han bærer på en stor sorg. Det er der mange, der gør. Han har en evne til altid berolige folk, hvilket der kan være god brug for i et land, hvor enhver er sig selv nærmest.

Nikolai bor vist alene, hvilket må siges at være usædvanligt for en mand i hans alder. Men hvis nogen skulle kunne klare det, så måtte det være ham. Han er det nærmeste vores gruppe kommer en leder, da han altid ved, hvad der skal gøres, men samtidigt forstår at lytte til folk.

Пйотр Крикалев, Pjotr Krikalev

Alder: Ældre

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, trind, rolige øjne, tæt sort hår med grå stænk, veltrimmet skæg, sædvanligvis uniform ellers diskret klædt.

Portvagten, hvis job det er at tjekke alle, der passerer ind og ud af kraftværkets område. Han er en pudsigt, ældre herre, der elsker at gå rundt og sludre med folk. Man kan altid få en lille snak med ham, hvis man har lyst til det, men modsat Olga, så er det ikke bare sort snak, der kommer ud. Somme tider bliver man overrasket over en skarp bemærkning, der kommer fra et skjul af småsnak. Han virker som en mand, der kun fortæller halvdelen af det, han ved.

Pjotr bor sammen med sin kone i en lejlighed, der er i forlængelse af porthuset. Det er sjældent, man ser ham nede i byen - Kraftværket er vist hans liv. Vi er nødt til at trække på Pjotr, for han er den eneste, der kan iransk, og vi ville ikke kunne få noget forbi ham, uden han opdagede det.

"Da jeg kommer til porten, er der fyldt op med soldater, der grundigt kontrollerer alle, der skal forbi. Jeg begynder at ane uråd. SELVFØLGELIG skal jeg kropsvisiteres. Skide svin! Inde på området går der også soldater. De ser ud til at patruljere, selvom der da næppe kan være nogen stor fare, der truer - eller hvad? Da jeg kommer ind på lageret er der også nogen af dem, der er igang med at rode rundt i det hele. Sergej og Alexander står bare og kigger på. Jeg gad godt vide, hvad det var der foregår...måske er der en af de andre, der har angivet os. Det ville forklare alle soldaterne, men hvorfor har de så ikke bare taget os? De kender åbenbart ikke navnene? Hvorfor? Hmm, umiddelbart ville jeg have troet, at det var Alexander, der var bagmand, men så havde han nok haft et skummelt grin på, og han ser ikke særlig glad ud. Sergej, til gengæld, ser mere rolig ud end man skulle tro det muligt - har han røbet handlen, fordi han er sur over, at vi efterhånden gør alt uden ham? Det kunne lige ligne ham, og det ville også passe med, at han har tilkaldt den halve hær. Nå ja, jeg har jo heldigvis sikret mig selv..."

Пйотр Крикалев

Pjotr Krikalev

"Vejen op til kraftværket er blevet mere og mere hullet, de sidste par år. Ja, den kom sig vel aldrig helt over jordskælvet for...ja, det er vel ti år siden. Tiden går hurtigere og hurtigere. Det betyder nu heller ikke så meget, for der er ikke mange, der har midlerne til at køre til arbejde. De eneste køretøjer, der er på vejen nu, er et par Magius. Lastvognen, der har den russiske folkesjæl indbygget. Svære at starte, men når først de er kommet i gang, bliver de ved og ved. Det er godt, at russerne efterlod dem til os, da de forlod landet.

Nå ja, så er der også direktørens luksuriøse Volga. Men chaufføren lister den også op af vejen, for at den ikke skal komme noget til. Han tør heller ikke parkere den tæt på kraftværket, for flere og flere små sten rasler ned fra de forvitrede mure. De eneste, der ikke er ved at falde fra hinanden, er den grimme bygning, håndværkere er ved at bygge omme bag ved værket. Vi kan ikke få noget at vide om den - alle håndværkere undviger spørgsmålet. Nå, det kommer jo nok for dagen..."

Alder: Ældre

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, trind, rolige øjne, tæt sort hår med grå stænk, veltrimmet skæg, pludrende stemme, sædvanligvis uniform ellers diskret klædt.

Jeg er portvagt på kraftværket. Jeg bor i et lille hus, som samtidigt fungerer som porthus, sammen med min kone. Lige siden kraftværket åbnede, har jeg haft dette arbejde - selv mens det var lukket. Da var det meningen, at jeg skulle holde alle ude, selvom der ikke var nogen, der ville i nærheden af værket. Det var stille år. Heldigvis havde jeg da min kone, men det er nu også rart, at der er kommet liv i det igen. Når ens kone er den eneste, man snakker med dag ind og dag ud, så tror man til sidst, at man er blevet skør. Det

hjælper selvfølgelig heller ikke, at vores 3 børn døde under jordskælvet. De havde stiftet familie i forskellige byer i den nordlige del af landet, hvor de levede med børnebørnene - der var ingen, der overlevede. Det var vores livs tragedie, for vi var blevet for gamle til at få flere børn.

Det er ikke fordi, jeg ikke elsker min kone, Jekaterina, men det er ligesom om, at der er kommet en kløft imellem os. Man plejer ellers at sige, at hvis man når over sin bedste alder sammen, så er man uadskillelige, men

åbenbart ikke i vores tilfælde. Vi fandt hinanden på en weekendtur til Jerevan med gymnasiet. Vi blev gift tre år efter - ikke med hendes forældres gode vilje, men sådan blev det nu. Jeg arbejdede i mange år som fisker, men da atomkraftværket blev opført, fik jeg arbejdet som portvagt. Det var godt det samme, for 5 år efter fik fiskeriet en nedtur, som det ikke er oppe af endnu. Det har dog hjulpet på det sidste. Jeg tror nu aldrig, at jeg vender tilbage til søen - jeg er blevet for gammel til at klare det hårde arbejde. Atomkraftværket er blevet min skæbne.

Den lange tid, jeg har gået her alene, har ændret mig. I desperation over ikke at have noget at lave, begyndte jeg at studere Bibelen grundigt. Jo længere jeg kom i dette, jo mere fortvivlet blev jeg - der var så mange modsigelser og uoverensstemmelser, at jeg måtte frasige mig min tro. Ikke at jeg fortalte nogen, men i mit eget hovede vragede jeg kristendommen. Fortvivlet begyndte jeg at lede efter noget til at fylde hullet. Jeg kunne ikke leve mit ensomme liv uden noget at tro på. Jeg fandt, at islam havde svaret på mine behov, og jeg omvendte mig med jubel. Jeg holder dog ikke så strengt på de mange bud

og love, som hersker i islamiske lande, for jeg har læst Koranen og ved, at de ikke er en del af den, men noget, samfundene har fundet på undervejs. Jeg har heller ikke fortalt nogen andre om min omvendelse - f.eks. min egen kone, ville ikke forstå mig - så jeg beder ikke offentligt. Jeg tør ganske enkelt ikke. Jeg tror også, at det er religionen, der er kommet imellem min kone og jeg, men det var på vej, allerede inden jeg afsværgede kristendommen, så det er vel bare endnu et facet af vores problem. Det har hjulpet gevaldigt, at kraftværket genåbnede. Nu er der endelig nogle mennesker at snakke med. Specielt på det sidste, hvor der har været mange, der ikke kunne gøre deres arbejde på grund af de manglende forsyninger.

Min nye religion fik mig også til at vende blikket mod syd. Jeg begyndte en korrespondance med folk i Iran, og selvom de andre sikkert ikke husker det længere, så var det mig, der oprettede forbindelsen til de uraninteresserede købere. De kan dog ikke komme uden om, at jeg er den eneste, der kan iransk, så det er mig, der opretholder kontakten.

Karakteristika: Afklaret, medmenneskelig, trænger sig ikke på, fast i troen, snakkesalig, virker lidt sær.

"Det engang hvidt skinnende marmor - signalerende unionens store præstationsevne - er nu sort og forvitret. Det eneste i indgangspartiet, der stadig har en smule glans af fordums vælde, er dørenes håndtag, der bliver holdt skinnende blanke af de mange, daglige favntag med arbejdernes krogede hænder. Til gengæld slår de indre håndtag langsomt, men sikkert, væggene indenfor til grus - efterladende huller, der vidner om den manglende vedligeholdelse.

Det dyre marmor er kun en tom skal. Indenfor spreder de grå, umalede betonvægge sig ud i komplekset som en labyrint. Skiltene, der skulle vejlede en fremmed, har kun i alt for utilstrækkelig grad nok emalje tilbage på pladen til at kunne være til nogen nytte. Mange vægge har store revner fra gulv til loft. De største er nødtørftigt repareret, men selv denne udbedring er ved at falde af den uforsonlige cement mange steder. Det betyder ikke så meget - dette er kun et sted, man arbejder..."

De andre:

Николай Пушкін, Nikolai Pushkin

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, atletisk bygget, skarpt ansigt, sørgmodige øjne, kort hår, mangler højre ringfinger, skjorte og cowboybukser.

Chaufføren, der henter og bringer alt, som kraftværket skal bruge. Vi hilser altid på hinanden, når han kører igennem, og han kommer også tit ind for at snakke, når han ikke har så meget at lave. Vores temperamenter passer vist godt til hinanden, og så er han åben over for, at alle folk ikke er ens. Hvis bare der var flere af hans slags i verden

Nikolai bor for sig selv, for hans kone døde under jordskælvet. Det ramte ham ekstra hårdt, for de kunne ikke få børn. Konen ligger altid som en skygge over ham. Derfor er det også utroligt, at han kan give andre mennesker så meget, når han selv har det så dårligt. Man kunne dog godt overveje, om han ikke skulle til at give lidt slip på hende - det er trods alt ti år siden, men det er hans sag. Nikolai kører uranen til Iran, når vi skal have en sending afsted. Nogle gange tager jeg med for at diskutere et eller andet med aftagerne.

Сергей Нерин, Sergej Nerin

Alder: Meget midaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, kraftig, tyrenakke, buskede øjenbryn, dybe øjne, overalls og andet arbejdstøj.

Lagerbestyreren, der skal forsyne værkets folk med det, de har brug for. Umulig opgave. Jeg går tit ind og snakker med ham, når der ikke er så meget at lave. Han er lidt kort for hovedet og kan godt lide at råbe op, men han er en ærlig mand og står ved det, han siger.

Sergej bor sammen med sin kone og har to børn, der er flyttet hjemmefra. Hun kommer fra Rusland, hvor han var, da han var i militæret. Sammen med Nikolai er han det nærmeste, vi kommer ledere af vores gruppe.

Александр Таренков, Alexander Tarenkov

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: Over middelhøjde, mager, senet, kende usund hud, pokerøjne, briller, tjavset frisure, skødesløs påklædning.

Lagermedarbejderen, der er Sergejs underordnede. En usympatisk fyr, der altid smeder rænker mod alle. Sergej stoler desværre alt for meget på ham, og jeg er bange for, at han en dag skal dolke Sergej i ryggen. Hans motiver er ikke rigtig til at få øje på, men jeg tiltror ham alt.

Alexander bor sammen med sin kæreste i en lille lejlighed. At han overhovedet kan finde en, der vil dele bolig med ham, overrasker mig. Han har vist gået på universitetet engang - det kan være, at det er det, der er gået ham til hovedet. Alexander er kun med fordi Sergej er så glad for ham.

Светлана Борщяя, Svetlana Borshaya

Alder: Lidt ung/Begyndende midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, slank, høje kindben, spids næse, brændende øjne, businessklædt, knold i nakken.

Bogholderen, der holder styr på lageret. Jeg snakker ikke så meget med hende, men det er da lykkedes med at lirke lidt i hendes hårde overflade og få set lidt af den kvinde, der er nedenunder. Jeg tror hun gemmer det, fordi hun sidder i et mandejob, så hun altid må slå fra sig. Det er synd, at det skal være sådan.

Svetlana bor sammen med sin mand, der arbejder på konservesfabrikken. Jeg kommer ikke så meget i byen, så det er lidt sparsomt, hvad jeg ved ud over det, som folk fortæller mig. Hun dækker over os ved at rette i lageroversigten.

Олга Горсний, Olga Gorsnij

Alder: Ældre

Fysisk kendetegn: Lav, krumbøjet, skind og ben, rynker, matte øjne, gråt hår, en kjole og et forklæde.

En rengøringsdame, der altid går rundt og mumler om sin afdøde mand. Jeg har prøvet at snakke med hende, men hun siger sjældent noget fornuftigt, så det gider jeg ikke rigtigt mere. Det ser ud til, at hun også har det bedst sådan.

Ud fra det jeg har kunnet få ud af hende, så bor hun i en ussel lejekaserne, hvor samfundets overskud har fundet sig til rette. Det er forfærdeligt, at vi er nødt til at behandle dem, der ikke kan klare sig selv, sådan. Olga pressede Sergej til at få del i fortjenesten, fordi hun havde set, det vi lavede, men det overlever vi såmænd nok også.

فكءقبس يزثش, Iusef ibn'Fahd

Alder: Lidt midaldrende

Fysisk udseende: Middelhøjde, tætbygget, høgenæse, skarpe øjne, tætklippet, uniform

Vores iranske kontaktperson. Han er militærmand til fingerspidserne. Der er ingen plads til sløseri eller væren en smule sent på den. Men det virker også den anden vej. Pengene er altid parat, når vi kommer med varerne. Vi har en tidsplan, hvor vi har to måneder til hver sending, men den sidste har vi overskredet med en uge, så han er nok lidt sur for tiden.

"Jeg blev vækket tidligt i morges, da soldaterne bankede på og fortalte mig, at de overtog porthuset. Jeg var helt perpleks, men kunne ikke få at vide, hvorfor det var sådan. Jeg begyndte at svede lidt, for det kunne jo godt være senderne, der var skylden. Helt galt gik det, da Ibn'Fahd ringede til mig, selvom jeg har indskærpet, at det må han aldrig gøre. Heldigvis troede soldaten, der tog den, at det var min amerikanske bror, der ringede. Det var tæt på. Bagefter gik jeg roligt rundt på området, for jeg var sat fra bestillingen. Lidt senere kom Nikolai på arbejde, og vi blev enige om, at gå op til lageret for at se, om det andre var kommet. Det var de, men de vidste heller ikke noget. Hvor ubehageligt det end er at tænke på, så må det være en af os, der har forrådt os, men hvem? Og hvorfor ikke også give navnene? Det kunne lige ligne Alexander at lave den slags forskruede ting bare for at tilfredsstille sit syge sind..."

Олга Горсний

Olga Gorsnij

"Vejen op til kraftværket er blevet mere og mere hullet, de sidste par år. Ja, den kom sig vel aldrig helt over jordskælvet for...ja, det er vel ti år siden. Tiden går hurtigere og hurtigere. Det betyder nu heller ikke så meget, for der er ikke mange, der har midlerne til at køre til arbejde. De eneste køretøjer, der er på vejen nu, er et par Magius. Lastvognen, der har den russiske folkesjæl indbygget. Svære at starte, men når først de er kommet i gang, bliver de ved og ved. Det er godt, at russerne efterlod dem til os, da de forlod landet.

Nå ja, så er der også direktørens luksuriøse Volga. Men chaufføren lister den også op af vejen, for at den ikke skal komme noget til. Han tør heller ikke parkere den tæt på kraftværket, for flere og flere små sten rasler ned fra de forvitrede mure. De eneste, der ikke er ved at falde fra hinanden, er den grimme bygning, håndværkere er ved at bygge omme bag ved værket. Vi kan ikke få noget at vide om den - alle håndværkere undviger spørgsmålet. Nå, det kommer jo nok for dagen..."

Alder: Ældre

Fysisk kendetegn: Lav, krumbøjet, skind og ben, rynker, matte øjne, gråt hår, spag stemme, en kjole og et forklæde.

Jeg er rengøringsdame på kraftværket, men jeg ynder at tænke på mig selv som kustode i min mands mausoleum. Han var med til at bygge det, og siden arbejdede han inde ved reaktoren - et af de mest ærefulde job overhovedet. Da de lukkede kraftværket efter jordskælvet, begyndte han at skranke. Han ville ikke være ved det, men jeg kunne se, at han led under store smerter. Tre år efter blev han indlagt på sygehuset, men det gik kun nedad med hans helbred. Lægerne prøvede alt muligt, men der var intet, der kunne kurere

hans sorg. Da de besluttede at genåbne kraftværket, fik han det bedre, men da var det for sent. To måneder før åbningen udåndede han. Hvis bare han kunne have holdt ud til genåbningen, så havde han sikkert fået det bedre. Det eneste, jeg har til at mindes ham, er vores søn, der er flyttet til hovedstaden. Han er blevet et eller andet stort i et udenlandsk firma. Det skriver han i hvert fald i brevene, som han sender til jul - det er desværre også det eneste, jeg hører til ham. Han vil åbenbart ikke besøge sin gamle mor.

Han går sikkert heller ikke i kirke mere. Det er takken for at opdrage ham.

Da de søgte rengøringspersonale, svarede jeg og fik jobbet. Det giver lige til det daglige brød for en ældre dame, men det vigtigste er, at jeg kan være nær min mands sjæl. Han levede og åndede for værket, så jeg ser det som et monument over hans liv. I mit arbejde mindes jeg ham.

Kraftværket er dog ikke som på hans tid. Udover at det er i sørgeligt forfald, så er det heller ikke den samme slags mennesker, der arbejder der nu, som da min mand var der. Det mest lysende eksempel er direktøren, som flere gange har været hjemme at spise hos os, og som også dukkede op til Grigorijs begravelse. Nu hilser han ikke mere, og jeg hører også, at vodkaen er blevet en nær ven af ham. Der er heller ikke den kammeratlige ånd, som min mand satte så højt, da han arbejdede der. Nu hytter alle deres eget skind. Jeg synes frigørelsen bragte mere skidt end godt med sig, men Grigorij var meget tændt på, at Armenien skulle være frit, så jeg stemte også for løsrivelsen.

Jeg kan heller ikke sige mig fri for at svigte. En dag opdagede jeg - fordi jeg var lidt sent

færdig med arbejdet - at lagerbestyreren, hans medarbejder og en af chaufførerne var ved at læsse en masse varer ud i en lastbil. Et eller andet sagde mig, at de ikke havde rent mel i posen, så jeg holdt lidt øje med dem. Næste dag konfronterede jeg lagerbestyreren med det, jeg havde set. Han tilbød mig en del af fortjenesten, hvis jeg ikke sagde det videre. Jeg skulle måske have valgt den hårde vej, men pengene faldt på et tørt sted, for jeg må oftere og oftere til lægen. Lungerne er begyndt at falde af på den. Det gør ikke så meget - jeg har gjort min fylde på jord og ved med mig selv, at jeg har været en trofast kirkegænger. Vi er alle syndere, men nogle mere end andre, og jeg har ikke været blandt de værste. Den eneste store plet er det her stjælen fra lageret, og jeg håber faktisk, at det snart er ovre, for jeg ved ikke, om min samvittighed kan tage det mere - det smudser min mands minde. Jeg har selvfølgelig stadig mulighed for at angive de andre - det ville være det mest rigtige at gøre, men skal jeg også angive mig selv? Jeg kan garanteret smyge mig udenom, men ville det ikke være at unddrage sig sin retfærdige straf? Må min mands sjæl give mig råd...

Karakteristika: Viet til sin mand, de gode gamle dage, snakker med sig selv, dommedagsudtalelser.

"Det engang hvidt skinnende marmor - signalerende unionens store præstationsevne - er nu sort og forvitret. Det eneste i indgangspartiet, der stadig har en smule glans af fordums vælde, er dørenes håndtag, der bliver holdt skinnende blanke af de mange, daglige favntag med arbejdernes krogede hænder. Til gengæld slår de indre håndtag langsomt, men sikkert, væggene indenfor til grus - efterladende huller, der vidner om den manglende vedligeholdelse.

Det dyre marmor er kun en tom skal. Indenfor spreder de grå, umalede betonvægge sig ud i komplekset som en labyrint. Skiltene, der skulle vejlede en fremmed, har kun i alt for utilstrækkelig grad nok emalje tilbage på pladen til at kunne være til nogen nytte. Mange vægge har store revner fra gulv til loft. De største er nødtørftigt repareret, men selv denne udbedring er ved at falde af den uforsonlige cement mange steder. Det betyder ikke så meget - dette er kun et sted, man arbejder..."

De andre:

Светлана Борщяя, Svetlana Borshaya

Alder: Lidt ung/Begyndende midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, slank, høje kindben, spids næse, brændende øjne, businessklædt, knold i nakken.

Er bogholder inde på lageret, hvor jeg også gør rent på kontoret. Hendes arbejde består i at skrive alt ned, hvad der bliver lagt ind på lageret, og hvad der bliver taget ud. Hun er den sødeste pige, som slet ikke er så hård i filten, som hun giver sig ud for, og hun er en af de eneste, der tager sig tiden til at snakke lidt med sådan en gammel dame som jeg. En gang imellem får jeg lyst til at ønske, at hun var min datter i stedet for min egen søn, men jeg skynder mig at få tanken ud af hovedet, for sådan noget er syndigt, og Grigorij var så glad for den dreng

Svetlana bor sammen med sin mand, Gaspar, på et lille værelse. De har godt nok ikke nogen børn, selvom de begge er gamle nok til at have indtil flere. Hvad kan de have gjort Gud, siden han straffer dem så hårdt? Det må være noget manden har gjort, for jeg kan ikke forestille mig, at Svetlana kunne gøre noget så slemt. Svetlana sikrer os mod opdagelse ved at rette på tallene i hendes bog.

Сергей Нерин, Sergej Nerin

Alder: Meget midaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, kraftig, tyrenakke, buskede øjenbryn, dybe øjne, overalls og andet arbejdstøj.

Lagerbestyreren, som skal sørge for at skaffe de ting, man har brug for. Det lykkes nu sjældent, men det kan man vel ikke klandre ham for. Det kan man derimod, at han er sådan et hidsigt gemyt. Han har flere gange skældt mig kraftigt ud, bare fordi jeg spurgte efter mere rengøringsmiddel. Jeg tror mest, det er fordi, at han er frustreret over, at han ikke kan skaffe tingene, men det behøves han da ikke at lade gå ud over mig. Jeg prøver så vidt muligt at holde mig uden for hans rækkevidde, for man ved aldrig, hvad han kan finde på.

Sergej bor sammen med sin kone nede i byen. Han hentede hende i Rusland - som om armenske kvinder ikke var gode nok. Han kom først til byen, da kraftværket genåbnede, så han burde vise lidt mere ydmyghed over for de folk, der har boet her det meste af deres liv. Det er vel naturligt, at Sergej er med til at sælge uran, når det er ham, der er lagerbestyrer.

Пётр Крикалев, Pjotr Krikalev

Alder: Ældre

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, trind, rolige øjne, tæt sort hår med grå stænk, veltrimmet skæg, sædvanligvis uniform ellers diskret klædt.

Portvagten, som skal tjekke alle, der vil ind eller ud. Det er nu ikke fordi, han gør det særlig meget - han går hellere rundt og fedter sig ind hos alle mulige. Jeg kan ikke rigtig lide ham. Der er et eller andet lusket ved ham, ssom det er svært at sætte fingeren på. Han går rundt om småsludrer, men bag det så trækker han en masse vigtig information ud af folk, selv om de ikke ønsker det.

Pjotr bor i en lejlighed, der ligger i forlængelse af porthuset, sammen med sin kone. Man ser dem næsten aldrig nede i byen. Det er kun konen, der kommer i kirke, så kom ikke og sig, at der ikke er et eller andet underligt med den her fyr. Pjotr er åbenbart nødt til at være med til at sælge uranen, bare fordi vi ikke kan få det forbi hans hus uden, at han opdager det. Vi burde bede ham forsvinde.

Николай Пушкин, Nikolai Pushkin

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, atletisk bygget, skarpt ansigt, sørgmodige øjne, kort hår, mangler højre ringfinger, skjorte og cowboybukser.

Chaufføren, der henter og bringer alting til lageret. Jeg ved ikke så meget om ham, men han virker som en meget flink mand. Han er en af den slags mennesker, man ikke kan lade være med at synes om. Der er dog også et eller andet sørgmodigt over ham, men jeg er ikke en type, der trænger sig på - modsat visse andre.

Nikolai bor alene - det kan han da ikke klare i hans alder. Han burde tage sig en ny kone - hans gamle døde vist i jordskælvet. Han sørger for, at sagerne bliver kørt til Iran om natten - uden ham var det umuligt at sende noget afsted.

Александр Таренков, Alexander Tarenkov

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: Over middelhøjde, mager, senet, kende usund hud, pokerøjne, briller, tjavset frisure, skødesløs påklædning.

Lagermedarbejderen, der hjælper Sergej. Han er en ung fyr, der vist ikke burde være flyttet hjemmefra, for han ser ud til at mangle moderlig omsorg. Nå, det er hans eget problem. Jeg har dog lagt mærke til, at han er en fast kirkegænger, så et eller andet har hans mor da lært ham. Man må håbe, at han besøger hende oftere end min son besøger mig.

Alexander bor sammen med sin kæreste, der må være meget dårlig, siden hun ikke passer ham bedre. Stakkels fyr. Han har vist også en gang gået på universitetet i hovedstaden - det var da godt, han kom på bedre tanker. Han hjælper Sergej med at læsse uranen på bilen.

"Der er soldater ved porten idag og kontrollerer alt og alle, selv en gammel dame med rengøringsforklæde går ikke fri. Da jeg kommer igennem kan jeg også se, at der er soldater, der går patrulje. Der må være noget helt galt, så jeg skynder mig ind på værket og styrer mod lageret, hvor de andre nok er. Herinde roder der også soldater rundt. Som gættet, så står de andre her, men jeg tror ikke, det er godt, for hvis det her sker fordi, at det er opdaget, at vi sælger uran, så får de måske mistanke. Der må være nogen, der har angivet os - forrådt som en anden Judas. Men åbenbart ikke navnene, så hvem er det, der vil lege kispus med os? Er det fordi personen vil have lidt flere penge, inden han lader os andre i stikken, men bare vil have en katten efter musen. Jeg ved godt, hvem der kunne finde på det..."

Михаил Кучнецов

Mikhail Kuznetsov

Alder: Yngre

Fysiske kendetegn: lidt under middelhøjde, veltrænet, slanke hænder, skarp hage, spids næse, hårde, stikkende øjne, slapt øje, kort militærklippet hår, piskesnert-stemme, militæruniform, baret, sorte læderhandsker.

Dette er et møjjob, men det er der ikke noget at gøre noget ved. Jeg er ikke blevet kaptajn ved at sige nej til en ordre. Man må opfylde dem til punkt og prikke - og mere til om muligt - det er vejen frem. Det er ikke uden grund, at jeg er den yngste kaptajn i hæren, men jeg skulle jo nødig gro fast i den stilling. At være militærmand handler om avancement. Det er også derfor, at det er noget skidt med det her. Det er meget godt, at Armenien træder ind blandt stormagterne, når vi får atomvåben, men så vidt jeg kan se, så tager det i hvert fald to til tre år, inden vi når så langt - og jeg skal holde god ro og orden i denne flok forvirrede får af civile. De har ingen disciplin eller sans for effektivitet. Nå, med to, tre år i vente, skal de jo nok få det lært...

Lige siden jeg som dreng så de store militærparader, har jeg villet være soldat. Da jeg blev 17, gik drømmen i opfyldelse og den skuffede mig bestemt ikke. Jeg har som den eneste officer kæmpet mig hele vejen fra menig og til, hvor jeg er nu. Krigen har hjulpet godt, for dødeligheden gør, at der er hurtig inflation i titlerne. Det er sørgeligt for den enkelte, men det sikrer, at det er de bedste folk, der leder styrkerne. Det er et helvede ved fronten, men sålænge man tjener sit land, må man ikke vige tilbage, og lige nu kunne jeg godt bruge den spænding og adrenalin, der følger med den udstationering.

Tilbage til virkeligheden. En dagdrømmende soldat er en død soldat. Og det har jeg ikke tænkt mig at være foreløbig.

Karakteristika: hård, autoritetstro, skræmmende, kold.

Нина Нерин

Nina Nerin

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Under middelhøjde, slank, skrøbelig, bestemt udtryk om munden, hvidgråt hår i knold, stålfaste, men kærlige øjne, velartikuleret stemme, altid upåklageligt påklædt.

Sommetider spekulerer jeg på, hvorfor jeg sidder her? I en lille udørk af verden kaldet Tsikirsk. Så kigger jeg på Sergej og får hele svaret. Han elsker mig dybt. Det ved jeg, og han står også mit hjerte nær. Han var lige ved at opgive sit job i hæren, den gang han mødte mig, men det kunne jeg dog ikke lade ske. Det sociale liv i Moskva var spændende, og det var lidt ærgeligt at forlade det, men Sergejs karriere betød for meget for ham den gang. Jeg har da også fået opbygget mig en vis position her, selvom det jo aldrig rigtig kan blive det samme.

Værre var det for Sergej, da han stoppede i hæren. De havde fået en ide om, at alle de gamle, erfarne forlk skulle ud og nye ind, og det gik altså udover ham. Han vil ikke indrømme det, men han har aldrig været den samme siden den dag. Han råber stadig op og kommanderer rundt med alle, men han har ikke styr på tingene længere. Derhjemme styrer jeg for eksempel tingene, men han tror, at det er ham. Herre gud, der går ikke skår af mig af den grund. Det har vi levet sammen for længe til. Når han kommer hjem, så falder han tit om på sofaen og sover indtil aftensmaden. Så ser vi lidt TV, hvor han sædvanligvis falder i søvn til, og så går i seng. Til gengæld står han tidligt op og har morgenmad parat. Det er et levn fra militærtiden.

Jeg har overvejet at tage et job. Sergej bliver nok helt ude af sig selv - han har en ide om, at hans mål i livet er at forsørge mig - men jeg er ved at gå til af kedsomhed. Det ville også bringe mig mere i kontakt med folk i byen. For øjeblikket er det kun nede på torvemarkedet og i kirken, at jeg møder folk. Og så selvfølgelig til kaffeselskaberne. Det bliver nok svært, men man kan jo prøve. Jeg har jo faktisk en uddannelse som sygeplejerske, men den gælder nok ikke rigtig mere, for det er mere end tredive år siden, at jeg tog den. Jeg må hellere prøve at finde et job først, inden jeg siger det til Sergej.

Karakteristika: hjerte af guld, trænger sig ikke på, elsker selskabsliv, jernvilje.

Леша Чабелин

Lesha Zabelin

Alder: Middelaldrende

Fysiske kendetegn: Høj, slank, bredskuldret, bred næse, klare, blå øjne, lyst, krøllet hår, forførende stemme, ekstravaganza camouflageuniform.

"Til kamp, kammerater! Vi må stå sammen for den fælles sag. Det vil koste os blod, sved og tårer at nå vores mål, men vi må ikke give op. Følg mig, så vil jeg lede jer ad den smalle sti mod sejren. Denne egn skal igen være en del af det Armenien, som den så retfuldt tilhører. Ved fælles hjælp kan vi kaste tyrannernes åg af vore skuldre og frit bestemme over det, der er vores".

Suk, sommetider føler jeg, at jeg kaster perler for svin. Jeg er ikke helt sikker på, at mine guldkorn trænger ind hos dem - og min sproglige finesse virker spildt over for dem. Men de er trofaste mænd, og de må ikke se mig tvivle eller tøve. Uden en stærk leder falder det hele fra hinanden. Det siger alle militærbøgerne, og jeg har været igennem ikke så få. Og jo flere vi bliver, jo mere vigtigt er det. Vi er nu 150 mand - ikke fast, men alligevel - og vi råder over våben til halvdelen samt to jeeps og et enkelt raketstyr, som vi dog ikke har raketter til. Mor ville have været stolt af mig.

Jeg kan ikke vente til, at vi får systemet ned med nakken og kan erklære området for en del af Armenien. Det kan næppe tage mere end to-tre år, inden vi er så langt. Hvis mor havde levet den dag, ville hun have grædt af glæde. Det var hendes største ønske. Specielt efter tyrannerne i Teheran dræbte far. Jeg var for lille til at kunne huske det, men mor fortalte det så levende, at jeg tit føler, at jeg var der selv. Det var jeg også på en måde - min mor var jo gravid med mig på det tidspunkt.

Karakteristika: Fuld af bravado, idealist, mangler realitetssans, teatralisk.

فكءةبس يزتش

Iusef ibn'Fahd

Alder: Midaldrende

Fysiske kendetegn: Middelhøjde, firskåren, smule hjulbenet, stort overskæg, kontante, sorte øjne, normal til skarp stemme, uniform af camouflagetypen.

Mage til sløsehoveder! De har overskredet planen med to uger, og nu får jeg på puklen, fordi de ikke kan sløse sig færdig. Den slags kan gøre mig så afsindig rasende. Man må lære at holde sine aftaler - hvor er vi ellers henne? Jeg ville godt nok ønske, at det her snart var slut, men det ser det ikke rigtig ud til foreløbigt. Prøverne er vist ikke gået så godt, og nu vil skrivebordsgeneralerne have det hele til at gå dobbelt så hurtigt. Det gå så ud over os længere ned i systemet. Men sådan er det jo, og det er der vist ikke meget at lave om på. Man skal bare sørge ikke at lade det gå ud over ens egne mænd. Den regel har jeg altid levet efter.

Jeg føler mig ikke længere så sikker på, at vi burde have atomvåben, men general Ihmirs forklaring om, at når Pakistan har atomvåben - og Pakistan og Afghanistan er slyngveninder - så står Iran lige pludselig i en meget underlegen situation. Det kan jeg også godt se, men selve tanken om, at vi er ved at udvikle sådan et frygteligt våben er mig ubehagelig. Men de høje herrer ved sikkert bedst, så det skal jeg ikke blande mig i.

Пйотр Крикалев, Pjotr Krikalev

Kontakten til folkene oppe i Tsikirsk. Han er den eneste af dem, der kan iransk, så det er altid ham, jeg snakker med. Det morsomme ved det er, at jeg blev udvalgt som leder af afhentningen, fordi jeg kan armensk, men indtil nu har vi kun snakket iransk sammen, for han er vældig god til det. Det må jeg give ham. Det har også været meget praktisk, når han har været med chaufføren nede en gang imellem, at jeg så har kunnet følge med i deres diskussion uden, at de vidste det.

Pjotr er en pudsigt ældre herre, som man umiddelbart ville tage for et sludrechatol, men der ligger en skarp hjerne inde bag hans pande og det er en lyst at diskutere med ham. Jeg har også været forbløffet over hans store kendskab til Koranen og dens budskab. Det er utroligt, at han med den store viden vil nøjes med at være portvagt på et atomkraftværk. Jeg tror, at hvis Pjotr og jeg ikke var så langt fra hinanden og bundet af et forretningsmæssigt forhold, så kunne vi faktisk være rigtig gode venner.

Karakteristika: Punktlig, loyal overfor præstestyret, men ikke fanatisk, kontant facon.

Александр Таренков
Alexander Tarenkov

Светлана Боршая
Svetlana Borshaya

Сергей Нерин
Sergej Nerin

Николай Пушкин
Nikolai Pushkin

Пйотр Крикалев
Pjotr Krikalev

Олга Горсний
Olga Gorsnij